

www.ShviveiOr.org

שריבי אזר



358

פרשת

אחרי מות

תשפ"ד

לשלח אתו
לעזאזל המדברה



שיעורים

ספור נסי הבעל שם טוב בנסיעתו לארץ ישראל

כנהוג לספר בסעודת משיח שביעי של־פסח¹

בדרך, או שחטפו אותם לעבדים. אז מה לוקחים את אדל'ה לכה נסיעה מסכנת? הוא אומר: "וייל זיא האט גיינגען א גאנצע טאג מיט א פאר ביינקט הארץ צום אייבישטער, צו מאכין דעם אייבישטער'ס רצון" — היא רק הלכה כל היום עם כסופים לה', איך אני יעשה את הרצון של ה', איך אני יכונן לרצון של ה'. אז לכל נסיעה הוא לקח את אדל'ה אתו, וְלָהּ הוּא גִלָּה אֶת כָּל הַסּוּדוֹת שְׁלוֹ, עַד שֶׁרָצוּ לְזַרֵּק אוֹתָהּ לַיָּם, וְלֹא יָדְעוּ מַה לְזַרֵּק לַיָּם אֶת הַכֶּתָבִים אוֹ אֶת אֲדֹלָיָה — שָׂאת זֶה נִסְפָּר עוֹד מֵעַט. בינתים הוא הגיע לאיסטנבול, ולא היה לו איפה לשים את

הבעל שם טוב בחיים לא השאיר כסף, הוא נסע לארץ ישראל, הוא לא השאיר כסף מיום ליום, הכל הוא פזר לצדקה, עד שהוא הגיע בערב פסח לאיסטנבול, שם אף אחד לא הכיר אותו, הוא הגיע בלי אגורה, עם אדל'ה. שאלו את הרב'ה, את רבי נחמן: מה הוא [הבעל שם טוב] לוקח את אדל'ה לארץ ישראל? זה 90% סכנת נפשות. כתוב בכתבות שהיום פטורים מלסע לארץ ישראל, היו אגיות מפרשים מעץ, כל אגיה שניה היתה טובעת. אז עכשיו יש אגיות קיטור, יש מטוסים, אבל עד לפני מאה שנה לא היה אגיות, רק מפרשים מעץ, כלם טבעו

מראי מקומות והערות

¹ [כמובא בשים שרפי קדוש ב — שו]



הַכְּנֶסֶת, אֲדַלֶּה הַלְכָה לְשֵׁפֶת הַיָּם
וְהוּא הֵלֵךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לְהַגִּיד
שִׁיר הַשִּׁירִים, קָרַבַּן פֶּסַח,
וְאֲדַלֶּה רוּחָצֶת אֶת הַבְּגָד בְּשֵׁפֶת
הַיָּם.

הַמְזֻדּוֹת, בְּסוּף הוּא מָצָא אֵיזָה
בֵּית מְלוֹן שֶׁהִסְכִּימוּ שֶׁהוּא יָשִׁים
אֶת זֶה בַּמְרַתָּף, לֹא הָיָה לוֹ שׁוֹם
כֶּסֶף לְשַׁלֵּם לְמְלוֹן, הוּא שָׁם אֶת
הַמְזֻדּוֹת וְהוּא הֵלֵךְ לְבֵית

בינתים היה זוג בברלין, בגיל ארבעים, כבר עשרים שנה נשואים, אין להם ילד, אין להם תינוק, אין להם תינוקת, כבר הלכו לכל הרופאים, נסעו לבוסטון, לניו יורק, לאיפה לא נסעו, בשום מקום לא מוצאים לא עזר לא תרופה ולא מזור. בסוף שמעו אמרו להם "אתם יודעים, יש בעל שם טוב, את זה לא נסיתם, תסעו". אבל למעז'בוז' זה אלף קילומטר, מברלין למעז'בוז' זה יותר מאלף, אז לא היה כבישים, רק עגלות, גלגלי עץ, הכל נשבר מאה פעמים בדרך, איך יגיעו למעז'בוז'?! אבל מה לא עושים בשביל שיהיה ילד, מה לא עושים בשביל להפקד.

עכשיו שביעי של פסח — הזמן שכלם נפקדים, "רחם ורחמתי לראש גבר" — כלם נפקדים, נבקעים כל המימות בעולם, כל הרחמים נבקעים.

טוב, הם נוסעים, עגלה עם ארבעה סוסים, אלף קילומטר, עושים מאה קילומטר ליום, תוך עשרה ימים מגיעים למעז'בוז',

איפה גר הבעל שם טוב? [אומרים להם:] עכשיו הוא יצא, עכשיו, לפני שעה הוא יצא פה עם עגלה עם שני סוסים, לארץ ישראל. טוב, לנו יש עגלה עם ארבעה סוסים — נספיק אותו. מיד מתחילים לדהר לכוון הנמל, הנמל היה בגלץ אז, בנמל של אז, זה ברומניה, עוד לא היה באודסה נמל, רק הרב'ה הראשון שנסע דרך אודסה. [הרב'ה אמר:] אני, דרך איפה שאני יוצא כלם יסעו, הנה אני יצאתי נסעתי מאודסה — כלם יסעו מהיום מאודסה, אני נכנסתי דרך חיפה — כלם יכנסו דרך חיפה. הרב'ה סלל את המסלול.

הרב'ה סלל את המסלולים, לכל אחד ואחד את המסלול שלו — זה רק הרב'ה סלל.

בקצור, הם כל כפר שהם מגיעים, כל ישוב שהם מגיעים, אומרים [להם תושבי המקום]:

"עכשיו הבעל שם טוב יצא, עכשיו, עכשיו". [אמרו לעצמם זוג העשירים:] "טוב, לנו יש עגלה עם ארבעה סוסים — אנחנו נספיק אותו". מגיעים לעוד ישוב, לעוד

הַיָּשׁוּב, וְעוֹד יִשׁוּב. [אומרים להם בכל מקום תושבי המקום:] "עכשיו הוא יצא, לפני שעה הוא יצא". מגיעים כבר לעיר הנמל — כנראה זה היה גלץ על שפת הדנובה, מגיעים לגלץ. [אומרים להם:] "כן, עכשיו הוא [הבעל שם טוב] עלה על האניה". הם מגיעים לנמל, הם מגיעים לחוף, למזח. [אומרים להם:] "עכשיו הוא עלה". [אומרים ויג העשירים לעצמם:] "טוב, אין בעיה" — מיד שוכרים אניה, לא חסר להם כסף, הם מליארדיסטים, שוכרים אניה שלמה עם אלף מפרשים, שהיא תספיק את האניה של הבעל שם טוב. לא מוצאים את האניה של הבעל שם טוב, לא עוזר אלף מפרשים, יש רוח חזקה, עד שהם נוסעים את כל הים השחור — נהיה להם שחור בעינים, הם לא מוצאים את הבעל שם טוב, איננו, נעלם. מגיעים לאיסטנבול, אין בעל שם, אין כלום. [הם שואלים:] "מישהו ראה פה בעל שם? מישהו ראה פה יהודי עם פאות?". באיסטנבול אין פאות,

היחידים זה רק הבעל שם היה היחיד. "ראיתם יהודי עם פאות?" — אף אחד לא ראה, אף אחד לא יודע, אף אחד לא שמע. מה עושים? נהיה שחור בעינים, עברו את הים השחור — שחור בעינים, בשביל מה באנו לאיסטנבול? לחנם? איפה?! טוב, לוקחים בית מלון הכי מפאך, בית מלון, כל חדר זה אלפים דולר ללילה, ועם אלף גרות, אין חשמל — רק גרות. הביאו מטעמים, הביאו בשר, דגים, כל המטעמים, מצות לליל הסדר — שלש מצות, ארבע כוסות יין, ארבע בקבוקים, לכלם. והולכים לחפש את הבעל שם טוב, לא יודעים איפה לחפש, ספה בערמת קש, איפה נמצא? איסטנבול — יש פה מליון תושבים, איך נמצא את הבעל שם טוב?! הולכים, טוב, גלף לחוף הים, נשאל שם איזה מלחים, איזה רב חובל. פתאם רואים אשה מכבסת בגד. אוה איזה יפי יש פה אשה, אשה יהודיה, וואי, אולי היא ראתה,

עוד לא ראו בחיים, זה לפני מאתים וחמשים שנה, כזה אולם עוד לא היה בחיים, עוד לא היה בשום מקום, אפלו לא בפריז, איזה אולם ענק, עם אלף גרות, וכל השלחן מלא מטעמים.

טוב, אז אדל'ה [בת הבעל שם טוב] הולכת לחכות לאבא שלה, הכל זה אבא שלה, היא ידעה איזה בית כנסת, היא הולכת לבית כנסת, מחכה מחכה מחכה, היא חשבה לחכות עד הבקר, עד שהוא מתפלל, עד שהוא בשמונה עשרה, הוא שר עוד פעם הלל, את כל ההלל, את כל הנגונים הוא שר. והיא מחכה מחכה מחכה מחכה, עד מתי היא תחכה? ! הוא לא גומר את התפלה שלו... בסוף, בנסי נסים הוא כבר גמר את התפלה, אמר "עלינו", הוא יוצא מהבית כנסת, והיא אומרת: "אבא, אתה לא יודע מה שה' שלח לנו, נסים, איזה ליל סדר, איזה אולם מפאָר, אבָל צריכים לעלות עֲשָׂרִים קומות (איך נעלה בלי מעלית? אתה כבר יהודי בן שבועים, איך נעלה בלי מעלית?!)" הוא אומר: "אל תדאגי, הכל

אולי היא יודעת, אולי היא שמעה פעם, מי יודע אם היא יודעת בכלל שיש בעל שם טוב בעולם... טוב, נכנסים למים, הולכים עד הברכּים במים, מגיעים לאשה הזאת, [ושואלים אותה]: אולי ראית את הבעל שם טוב? [עונה האשה]: כן, זה אבא שלי, אני הבת שלו. וואי, איזה שמחה, איזה רקודים, רקודים עד הבקר, מצאו את הבת של הבעל שם טוב. [שואלים אותה]: איפה אבא שלך? [עונה בת הבעל שם טוב]: כן, הוא פה הלך להתפלל, הלך להגיד שיר השירים, קרבן פסח. [אומרים לה זוג העשירים]: טוב, בואי, בואי מיד למלון, בואי, אחרי זה נחפש אותו.

בינתיים רואים שזה אותו מלון ששם מנחים המזודות במרתף בחנם, זה היה בעל בית מלון גוי אבָל צדיק, נתן, הוא ראה את הבעל שם טוב כזה אדם עני, בגדים קרועים, בגדים מטלאים, אז הוא נתן לו בחנם לשים את המזודות במרתף. מיד העלו את המזודות, והראו לה את האולם, את האולם הכי מפאָר, אולם כזה



הוא הָיָה מְאִיר כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ
בְּצַהֲרָיִם, שׁוֹם שְׁנוּי בְּפָנִים. הַיָּא
מְסַפֵּר לּוֹ "הַכֹּל עָרוּךְ, הַכֹּל
מְסֻדָּר, אָבָא, אִתָּהּ לֹא יוֹדֵעַ אֵיזָה
נְסִים ה' עָשָׂה לְנוּ", הוּא לֹא
[הִתְרַגַּשׁ], הוּא כְּבָר יוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל

בְּסֻדָּר, עַל כְּנִפֵי נְשָׁרִים, ה' יַעֲשֶׂה גַם וְנִעֲוֹךְ
בְּאִוִיר", וְהַכֹּל מוֹכֵן, הַכֹּל עָרוּךְ".
הַיָּא לֹא רוֹאֶה שׁוֹם שְׁנוּי עַל
הַפָּנִים, הוּא יֵצֵא כְּזֶה אוֹר, הוּא
הָיָה מְאִיר כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ, הוּא יֵצֵא
אַחֲרֵי הַלֵּל, אַחֲרֵי שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה,

מסדר, הוא כבר דבוק בה', הוא בכלל לא שמע מה היא מדברת אליו.

וככה הם עולים עולים, עולים עשר קומות, עולים עשר קומות, והבעל שם טוב עולה על כנפי נשרים, הוא אמר את השם המפוש, והוא כבר נמצא באולם, מתחילים את הליל הסדר, בכזה שמחה, בכזה התעוררות, כזה שמחה היא לא ראתה בחיים שלה.

פתאם הוא צועק באמצע הסדר, צועק באמצע הסדר: "איך וייס אויף ואס האבן אייך געקומען דא" — אני יודע למה באתם אלי. הם לא הספיקו לספר לו מה קרה, בשביל מה הם נסעו אלף קילומטר [עד מעיבון] ועוד אלף קילומטר עד איסטנבול. הוא אומר: "אני כבר יודע על מה באתם, כבר נושעתם, הכל בסדר, נושעתם!".

ואז הוא זורק את הראש אחרנית, והעינים מתהפכות אחרנית, העינים מתהפכות, ורואים סימני גסיסה, ממש גוסס, את כל סימני הגסיסה היא

רואה על אבא שלה, עשר דקות הוא גוסס ככה, מחרחר, הוא הראה סימני גסיסה, העינים התהפכו לו. ואז הוא מתעורר אחרי עשר דקות והוא אומר "אם ככה — אז בלי עולם הבא!" נעבד את ה' בלי עולם הבא!", ואז הוא ממשיך את הסדר בכזה התלהבות, בשירים, ברקודים, את כל הליל הסדר, והוא שר, עד שהוא מתחיל את השיר "לעשה נפלאות גדלות לבדו", והוא התחיל, שעתיים הוא שר את השיר, לא יודעים מה קרה.

[הרב שר:] "לעשה נפלאות גדלות לבדו, כי לעולם חסדו":

כי באיסטנבול הייתה גזרה נוראה, אף אחד לא ידע מהגזרה. היה הסלטן היה שונא ישראל, הסלטן — המלך של טרקיה, היה שונא ישראל הכי גדול מכל הדורות, והוא עשה עשר גזרות על היהודים ולא הצליח לו אף פעם לעשות את הגזרה, היהודים השתדלו, הביאו שחד, מליוני דולרים, מליארדים, שחדו את השרים, נפלו לרגלי השרים, בכו, התחננו. כל גזרה שהוא

בִּפְסַח ב־6:00 בבקר, כָּלֵם
בבתיים, כָּלֵם עֵיפִים מְלִיל הַסֵּדֶר,
כָּבֵר תוֹךְ חֲמֵשׁ דְּקוֹת שׁוֹחֲטִים אֶת
כָּלֵם. כְּמוֹ בַחֲבֵרוֹן — תוֹךְ חֲמֵשׁ
דְּקוֹת שְׁחָטוּ שְׁשִׁים וְשֵׁלֶשׁ
יְהוּדִים, חֲתָכוּ לָהֶם אֶת הַיְדִים
וְאֶת הַרְגָלִים, כֹּל שְׂכֵן יָקַח אֶת
הַגְּרִזוֹן, סָפִין מִטְּבַח, יִשְׁחַט אֶת
הַשְּׂכָנִים שְׁלוֹ, אֶת הַתֵּינוּקוֹת,
וְנָגִיד אֶת זֶה בְּחֲמֵשׁ דְּקוֹת ל־
6:00, הַגּוֹיִם תְּמִיד מוֹכְנִים, לֹא
צָרִיךְ — יוֹתֵר [מְקַדֵּם] מִחֲמַשׁ
דְּקוֹת ל־6:00 לֹא צָרִיךְ לְהוֹדִיעַ,
כָּלֵם בְּמַצֵּב "הַכּוֹן", כָּלֵם עִם
גְּרִזָּנִים, כָּלֵם הוֹלְכִים לְשַׁחֵט אֶת
הַיְהוּדִים, וְתוֹךְ חֲמֵשׁ דְּקוֹת
נִתְפָטֵר מִכָּל הַיְהוּדִים הָאֵלֶּה,
פַּעַם אַחַת וּלְתֵמִיד.

וְהַקִּיסָר הֵלֵךְ לִישׁוֹן, הַקִּיסָר הֵלֵךְ
לִישׁוֹן בְּשֵׁקֶט, רְגוּעַ, שְׁנָתוֹ עֲרֵבָה
לוֹ, הוּא רוֹאֵה חִלּוּמוֹת פֶּז —
שֶׁהוּא כָּבֵר שׁוֹחֲטֵ אֶת כָּל
הַיְהוּדִים, דָּם כָּל הַיְהוּדִים.
וּבְדִיוֹק הַבַּעַל שֵׁם טוֹב ה' סֵדֶר
שֶׁהוּא יִגִיעַ בְּאוֹתוֹ לִילָה, וְהוּא
הַתְּחִיל לְשִׁיר "לַעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת
גְּדֻלוֹת לְבָדוֹ כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ".

עוֹשֶׂה — תְּמִיד מִתְבַטֵּל לֹו.
הַפַּעַם הוּא הַחֲלִיט; סוֹף לְכָל
הַיְהוּדִים! הַפַּעַם יִהְיֶה סוֹף! סוֹף
לְעַם הַזֶּה הַסוֹרֵר, הַמּוֹרֵד. כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ לְנְבוֹכַדְנֶצַּר "אִם הָעִיר
הַזֹּאת [- יְרוּשָׁלַיִם] תִּבְנֶה — תִּדַע
לָךְ; הֵם יִכְבְּשׁוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם!
יִהְיֶה לָהֶם בֵּית מִקְדָּשׁ — יִכְבְּשׁוּ
אֶת כָּל הָעוֹלָם!". זֶה מַה שֶׁאָמַר
הַיִּטְלָר יִמַח שְׁמוֹ: "הַיְהוּדִים, הֵם
שׁוֹלְטִים עַל הָעוֹלָם, הֵם כּוֹבְשִׁים
אֶת הָעוֹלָם" — כָּל הַבְּנֵקִים הָיוּ
שֶׁל הַיְהוּדִים, שֶׁל רוֹטְשֵׁי־לֵדִים —
"צָרִיכִים לְהַכְחִיד אֶת הָעַם הַזֶּה,
אֵין מְקוֹם לְגוֹיִם, כִּי אִם יֵשׁ אֶת
הָעַם הַזֶּה — אִזּוֹ הוּא שׁוֹלֵט,
הַגּוֹיִם אֵינִן לָהֶם שׁוֹם עֲרִיךְ".

עָשׂוּ גִזְרָה נּוֹרָאָה, וְהַפַּעַם אָמְרוּ:
"אֲסוּר לְאָף אַחַד לְגִלוֹת, יֵשׁ
תְּמִיד שֶׁר אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל, שֶׁר אַחַד
מִמָּאָה שָׂרִים אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל אִזּוֹ
הוּא מְגַלֵּה וְאִזּוֹ הַכָּל מִתְבַטֵּל,
הַפַּעַם נַעֲשֶׂה אֶת הַגִּזְרָה כְּכֹה;
שְׁשׁוּם שֶׁר לֹא מְגַלֵּה, אִם שֶׁר
אַחַד מְגַלֵּה מִהַגִּזְרָה — יִתְלוּ
אוֹתוֹ, יִשְׁיִמוּ אוֹתוֹ עַל כֶּסֶף
חֲשָׁמְלִי — יִתְלוּ אוֹתוֹ לְעֵינַי כָּל".
וְאִזּוֹ הַגִּזְרָה הִיָּתְהָ ל־6:00 בבקר,

[הרב ש"י:] "לעשה נפלאות גדולות
 לבדו, פי לעולם חסדו":
 הסלטן הלך לישון, שנתו ערכה
 לו, שנה מתוקה כזו הוא לא ישן
 בחיים שלו, פעם ראשונה הוא
 יושן בשקט. אבל, שר אחד,
 אותו שר שהיה אוהב ישראל,
 שהיה מגלה את הסודות, מגלה
 כל גזרה, הוא לא מצליח לישון,
 הפוך מהסלטן. הוא מתהפך
 מצד לצד, והוא כבר לקח כדורי
 שנה, אקומול, לא עוזר שום
 דבר, כבר 1:00 בלילה — הוא
 לא מצליח להרדם, סיוטים, הוא
 מתהפך מצד לצד, הוא מרגיש
 ענוי. הוא אומר "חייך קודמים"
 — מה אני יכול לעשות? ! אני

יגלה את הסוד הזה? ! הרי יתלו
 אותי מיד, ישימו אותי בכסא
 חשמלי. מה אני יעשה? ! אבל
 הוא לא מצליח להרדם, הוא
 מסתובב מצד לצד, מנסה, לוקח
 עוד כדורי שנה, לא מצליח. טוב,
 הוא אומר: "אני אלך לספר
 לראש הקהל".
 כבר 1:00 בלילה, מה עושים,
 כלם ישנים. זה לא כמו פה
 שעושים ליל סדר עד 4:00 בבקר
 — 5:00 בבקר — עד ותיקין,
 שם באיסטנבול ב-23:00 כבר
 גומרים את הליל הסדר. התחילו
 ב-19:00 גמרו ב-23:00, ארבע
 שעות זה מספיק. כלם כבר
 ישנים, 1:00 בלילה. השר הזה

טוב, אני אלף להעיר את כל ראשי הקהל, הלף להעיר עוד תשעה ראשי קהל, יש עשר ביחד, הולף מבית לבית, כפר 2:00 בלילה, 2:30, להעיר את כלם, עוד כמה שעות כפר לא ישאר פה יהודי. מה עושים?! אסור לגלות, אם נגלה — יתלו את השר הזה, אסור להראות שאנחנו יודעים.

טוב, בסוף אחד אומר: "אתם יודעים מה — גלף לאמא של הסלטן, האמא הזאת היא אמא מתוקה, אמא אוהבת יהודים, האמא תמצא עצה, האמא הכי חכמה בעולם, כמו אסתר המלכה, גלף אליה". כפר 3:00 לפנות בקר, מי יודע אם היא תתעורר בכלל, היא גם ישנה שנה עמוקה.

כשהם עברו — הלכו ראשי הקהל, הם עברו דרך המלון של הבעל שם טוב, אז הם שמעו איך שהוא שר "לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו".

[הרב שר:] "לעשה נפלאות גדלות לבדו, כי לעולם חסדו":

הולף לראש הקהל, מעיר אותו, דופק לו בדלת, עם גרזן, עם פטיש, הוא לא מתעורר, הוא שתה ארבע כוסות יין, יין הכי משבח, הכי חריף, יושן שנה עמוקה. דופק בדלת, שובר כמעט את הדלת. בסוף ראש הקהל מתעורר, כלו מנמנם, הוא לא מבין מה קרה. "מה קרה?" הוא [ראש הקהל] אומר. [אומר לו השר:]

"מה קרה" — יש גזרה להרג את כל היהודים, עוד כמה שעות הורגים את כל היהודים, אסור לי לגלות את זה בכלל, אם ידעו שאני גליתי תולים אותי, אני בורח, אולי עוקבים אחרי, אני אמרתי לך וגמרנו, אל תספר לאף אחד מה שאמרתי לך, אם תספר — יתלו אותי על המקום. ואתה — תצעק, תתפלל לה' שיעשה נסים".

טוב, הוא מיד בורח, אולי מישהו עוקב אחריו. ראש הקהל בהלם, הורגים את היהודים עוד כמה שעות, ב-6:00 בבקר כפר לא יהיה יהודי אחד באיסטנבול, הוא לא יודע מה לעשות, כפר 1:00 בלילה, לאן הולכים!?

קפה עם חלב, חלב פשר, יש לי חלב פשר, חלב ישראל, תשתו לכם כמה כוסות", [אמרו לה ראשי הקהלה]: "אחרי ליל הסדר אסור לשתות, עד ותיקין". [אז היא אומרת להם]: "טוב, אז תחכו בסבלנות, אני עכשיו נוסעת לבן שלי, זה חצי שעה אבל אני לוקחת מרפכה עם ארבעה סוסים, נוסעת במהירות של מאתיים קילומטר לשעה".

דרסה חמשה כלבים ועשר חתולים, יש כבר תלונה מ"צער בעלי חיים", עשו לה משפט בהאג על זה שהיא דרסה חמשה חתולים ועשרה כלבים, והיא מגיעה לבוטקה של השומר של הבן שלה, מעירה אותו, כבר 4:00 בבקר, כבר 4:00 והוא מתעורר, ומספרים לו שצריכים להעיר מיד את בן המלך [הקודם, פלומר את הסלטון הנוכחי], זה היא האמא, היא האמא, [היא אומרת לשומר]: "יש לי משהו חשוב להגיד לבן שלי".

הסלטון יורד מהקומה השלישית עם הפיג'מה, הוא כבר שתה מאה בקבוקים שמפניה באותו

טוב, הולכים, נגשים לביתן של השומר, יש שם כזה בוטקה כזה עם שומר, השומר גם יושן, גם הוא שתה, לא רק ארבעה כוסות כבר מאה בקבוקים הוא שתה, 'לכבוד ליל הסדר', הוא יושן עמק עמק, צריכים להעיר אותו, אי אפשר להכנס בלי הבוטקה, בלי השומר. עד שמעירים אותו, כבר נהיה 3:30 בבקר. מה יהיה כאן? ! מה יהיה פה? !

מספרים לו [לשומר] שיש גזרה להרג את היהודים, צריכים להעיר את האמא של הסלטון, אסור שאף אחד ידע מזה בכלל שיודעים מזה בכלל. טוב, הוא רץ, מעיר את האמא של הסלטון, 3:30 בבקר, היא כלה עם כתנת לילה, עם פיג'מה, היא יורדת מהקומה השלישית. [פוגשת את ראשי הקהל ושואלת אותם]: "מה קרה, מה קרה?", מספרים לה את הספור האמתי: "תשמעי, יש גזרה להרג את היהודים עוד כמה שעות, ואין שום עצה, ואסור לגלות". [אומרת להם אם הסלטון]: "אל תדאגו, שבו כאן בלובי, אני אביא לכם כוסות

שהוא עושה, אפלו הוא מחלק צדקה לאנשים, לעניים. אמא, אין לי שום עברה, אין לי שום חטא, אני נקי מהכל. תאמיני לי, אני לא משקר, אני אומר לך את האמת.”

היא אומרת לו: “תפסיק עם השטויות שלך, תגיד לי מה עשית! תגיד לי מה עשית! תגיד לי מה עשית! תגיד לי את האמת!”

[אומר הסלטון:] “אמא, אמא, אמא, אני יגיד לך, אני באמת עשיתי גזרה על היהודים, גזרה על היהודים — שב־6:00 בבקר לא ישאר פה יהודי אחד בחיים.”

[אומרת לו אמא:] “מה? השתגעת? אתה לא יודע מה קרה לסיסרא? מה קרה לפרעה? מה קרה להמן? אתה רוצה שיתלו אותך על העץ עוד שעה? שלא ישאר ממך זכר? תקרע מיד את הגזרה! אם אתה רוצה להמשיך לחיות — תקרע מיד את הגזרה!”

לילה, הוא שכור גמור, הוא לא יודע מה שמדברים אליו. היא מתחילה לצעק עליו. [הוא שואל:] “אמא, מה באת? מה קרה? 4:00 בבקר, למה את לא ישנה? יש לך נדודי שנה? את לא מרגישה טוב? מה קרה?”. “לא” — היא אומרת: “אין לי נדודי שנה, ישנתי הכי טוב בעולם, אתה יודע מה היה בלילה — בא אלי אבא שלך, אבא שלך בא אלי בחלום, בעלי היקר בא אלי ואמר לי; תדעי לך עד 6:00 בבקר לא ישאר זכר מכל המשפחה שלנו, יש כאן משהו לא טוב, הבן שלנו עשה משהו לא טוב, ולא ישאר זכר מכל המשפחה שלנו”. יש לנו עוד שעות, תגיד לי מה עשית, תגיד לי את האמת, אל תכחד.

[אומר לה הסלטון:] “אמא, אני צמתי ברמדאן, אני לא אוכל בשרותים, אני הכל שומר, את כל החקים, מתפלל חמש תפלות ביום, יש לי שטיח פרסי כלו זהב — אני שם אותו על הארץ, משתחוה, חמש פעמים ביום, והוא מספר לה את כל המצוות

[אומר לה הסלטן:] "אמא, אמא, אמא, אני כבר קורע את הגזרה, אני מביא לך את החתיכות גיר — חתיכות קלף". והוא מיד יורד למטה לארכיון לקרע את הגזרה, הוא מביא לאמא את הגזרה [גזירה וחתוכה], היא אומרת לו: "עכשיו הכל בסדר, עכשיו אתה יכול לישון בשקט, הגזרה התבטלה". היא לקחה את הקרעים וחזרה לארמון שלה, שמה חכו ראשי הקהל, הביאה להם את הפסות, את הגיר.

הם חוזרים בחזרה הביתה, הם עוברים דרך אותו מלון, ושומעים עוד פעם את הבעל שם ממשיך עדין לשיר, לא מבינים, משגע גמור, (פנראה הוא היה משובב בנים), הוא שר בכל הכח, בכל ההתלהבות "לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו".

[הרב שר:] "לעשה נפלאות גדלות לבדו, כי לעולם חסדו": בקצור, ב־5:00 בבקר מגיעים לתפלה, 6:00 זה כבר הניץ, כל הקהל הגיע, כל איסטנבול קמו לוֹתִיקִין, כלם היו ערים כל הלילה, ואחרי התפלה אז

אומרים להם: "יש לנו משהו לספר לכם, משהו גדול מאד, אתם לא יודעים איזה נס היה היום בלילה; עשו גזרה להרג את כל היהודים, שלא ישאר יהודי אחד בחיים, הנה ברוך ה' הפל נמתק, אי אפשר לספר פרטים עדין, זה לא נתן לפרסום, אי אפשר לפרסם מה שהיה בדיוק, אבל תדעו לכם — היה נסים כאלה שלא היה מבריאת העולם. אבל, יש לנו קשיא על איזה 'משגע' אחד, שעברנו שם במלון פעמים, והוא שר כל הלילה "לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו"...

[הרב שר:] "לעשה נפלאות גדלות לבדו, כי לעולם חסדו": אמר הבעל שם טוב, הוא היה שם נוכח כשראשי הקהל ספרו את הספור, ואמרו שהיה שם איזה 'משגע' ששר כל הלילה את השיר "לעשה נפלאות גדלות", הוא אמר: "אם לא ה'משגע' הזה — לא היה כל הנסים!

ואחרי יומים עלו על האניה, באיסטנבול יומים זה פסח, עלו על האניה לארץ ישראל, היתה

אֹתָהּ כָּבֵד עַד הָרֹאשׁ, עַד הָעֵינַיִם — רָאוּ הַסְּעָרָה הַפְּסִיקָה, הוֹצִיאוּ אוֹתָהּ בַּחֲזָרָה — עוֹד פַּעַם הַסְּעָרָה הַמְּשִׁיכָה. לֹא יָדְעוּ כָּבֵד מֵהַלְעָשׂוֹת. הוֹרִידוּ אוֹתָהּ לְגַמְרִי, וְאִזּוֹ הַסְּעָרָה הַפְּסִיקָה בְּאֵמֶת, וְאִזּוֹ הִיא צָעֵקָה: "מִיָּד לְמִשָּׁךְ אוֹתִי בַּחֲזָרָה!", הִיא הִיָּתָה קְשׁוּרָה עִם חֶבֶל, "לְמִשָּׁךְ אוֹתִי מִיָּד, לְפָנַי שְׂמַנְתִּיקִים אֶת הַחֶבֶל, תוֹצִיאוּ אוֹתִי מִיָּד". מוֹצִיאִים אוֹתָהּ, [שׁוֹאֲלִים אוֹתָהּ:] מֵה קָרָה, מֵה הַתְּחַרְטֶת שִׁיּוֹצִיאוּ אוֹתָךְ? [הִיא אֲמָרָה:] "הַתְּגַלָּה לִי בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, רְאִיתִי בְּנִבּוֹאָה, הִיָּה לִי חֲזִיוֹן, רְאִיתִי שֶׁהוֹלֵךְ לִהְיוֹת לִי נֶכֶד [רַבֵּינוּ הַקְדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא רַבֵּינוּ נַחֲמָנוּ בְּנוֹ פִּגְמָא בְּתֵי אֲדָרְלָה] שֶׁהוֹלֵךְ לִהְיוֹת חֲשׁוֹב יוֹתֵר מִכָּל הַכְּתָבִים, וְהוּא יַצִּיל אֶת הָעוֹלָם, וְהַנֶּכֶד הַזֶּה יָבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה, וְהוּא יָבִיא אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְאַרְצָא יִשְׂרָאֵל, וְזֶה הַנֶּכֶד יַצִּיל אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, וְהוּא יוֹתֵר חֲשׁוֹב מִהַכְּתָבִים". וְאִזּוֹ הוֹצִיאוּ אוֹתָהּ מֵהַמַּיִם, זָרְקוּ אֶת הַכְּתָבִים לַיָּם, הֲאֵנִי הַמְּשִׁיכָה. אֲבָל אַחֲרֵי הַסְּעָרָה הַנּוֹרָא הַזֹּאת, כָּלֵם הַתְּפָרְקוּ לָהֶם הָעֲצָמוֹת,

עִם אֲלֵפֵי נוֹסְעִים. וְאִזּוֹ הַתְּחִיל לִהְיוֹת סְעָרָה בַּיָּם, סְעָרָה נּוֹרָאָה, הֲאֵנִי כְּמַעַט נִשְׁבְּרָה, כְּמוֹ אֲצֵל יוֹנָה, כְּמַעַט הַתְּפָרְקָה מִהַסְּעָרָה, וְאִף אֶחָד לֹא הִבִּין מֵהַסְּעָרָה, מֵה הַחֲטָא שְׁלָהֶם, מֵה הַחֲטָא. אָמַר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב: זֶה הַכָּל בְּגִלְלִי, יֵשׁ לִי פֶה כְּתָבִים סוּדִיִּים, כְּתָבִים כְּאֵלֶּה שְׁגָלוּ לִי מִלְּאֲכִים, גָּלָה לִי הַמַּגִּיד, הַכְּתָבִים הָאֵלֶּה — אֲסוּר לְפָרְסֵם אוֹתָם, וְלִכֵּן הַסְּעָרָה, כִּי אוֹ שְׂאֲנִי זוֹרֵק אֶת הַכְּתָבִים לַיָּם אוֹ שְׂאֲנִי זוֹרֵק אֶת אֲדָרְלָה לַיָּם, אֲדָרְלָה צְרִיכָה לְהַחֲלִיט אִם הִיא מוֹכֶנֶה שֶׁהַכְּתָבִים יִשְׂאָרוּ וְאִזּוֹ יִזְרְקוּ אוֹתָהּ לַיָּם אוֹ אִם הִיא מוֹכֶנֶה שֶׁלֹּהֲנַצֵּל וְאִזּוֹ הַכְּתָבִים יִזְרְקוּ לַיָּם. אֲדָרְלָה מִיָּד אֲמָרָה: "תִּזְרְקוּ אוֹתִי לַיָּם, אֵינִי לִי בַעֲיָה! אֲנִי מוֹכֶנֶה! הַכְּתָבִים שֶׁל אָבֹא שְׁלִי יוֹתֵר חֲשׁוֹבִים". וְאִזּוֹ אֲמָרוּ: "לֹא, נִנְסָה". הוֹרִידוּ אוֹתָהּ עַד הַבְּרָכִים — הַיָּם הַפְּסִיק, אִזּוֹ הוֹצִיאוּ אוֹתָהּ — הַיָּם הַמְּשִׁיךְ הַסְּעָרָה, הוֹרִידוּ אוֹתָהּ עַד צְוָאר — הַיָּם הַפְּסִיק מִהַסְּעָרָה, מְשָׁכוּ אוֹתָהּ הַחוּצָה — הַסְּעָרָה הַמְּשִׁיכָה, הוֹרִידוּ



בְּלֶם עָפוּ מִקִּיר לְקִיר, מִצֵּד לְצֵד, וּכְבָר חִפְּשׁוּ אֵיזָה אִי לְנוּחַ, יֵשׁ אֶלֶף אֵיִים בְּדֶרֶךְ, מִצְאוּ אֵיזָה אִי יָפָה עִם יַעַר יָפָה, [וְהַחֲלִיטוּ:] "אִוָּה, יָפִי, נְנוּחַ כָּאֵן כַּמָּה שְׁעוֹת, אֲנָשִׁים יָרְדוּ קֶצֶת לְחוּף, קֶצֶת יַחֲלְצוּ אֶת הָעֶצְמוֹת שֶׁלָּהֶם, קֶצֶת יָנִיעוּ אֶת הָעֶצְמוֹת".

טוב, בְּלֶם יוֹרְדִים, יוֹרֵד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, אֲדֹלָה, ר' הָעֶרֶשׁ — הַשְּׁמֵשׁ, הֵם הוֹלְכִים קֶצֶת לַיַּעַר לְהַתְּבוֹדֵד, וְעַד שֶׁהֵם מִתְּבוֹדְדִים

כָּל אֶחָד בַּפְּנֵה שְׁלוֹ, מְגִיעִים הַהִדִּימְקֶעס, הַהִדִּימְקֶעס זֶה קְנִיבָלִים, קָרְאוּ לְזֶה הַהִדִּימְקֶעס, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אִם הַיּוֹם גַּם קוֹרְאִים לְזֶה, לְפָנַי 250 שָׁנָה קָרְאוּ לְזֶה הַהִדִּימְקֶעס, זֶה קוֹזְאָקִים, אוֹכְלֵי אָדָם, תּוֹפְסִים אֲנָשִׁים וְשׁוֹחֲטִים אוֹתָם, אוֹכְלִים אוֹתָם. הֵם שָׁמְעוּ — הִיָּה לָהֶם כַּנְרָאָה יָדַע מוֹדִיעֵנִי — שֶׁהַבֶּשֶׂר שֶׁל אֲדֹלָה זֶה הַבֶּשֶׂר הַכִּי טְעִים בְּעוֹלָם, רָצוּ לְטַעַם אוֹתוֹ, רָצוּ לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ

ה-F.B.I. הגיע, הגיעה מרפכה עם ארבעה סוסים, מיד כל ההידימקעס ברחו, קלטו שעכשיו הולכים לתפס אותם, מיד ברחו. בסוף התברר שזה היה אליהו הנביא! זה היה אליהו הנביא, מיד חתף להם את החבלים, ירד מהמרפכה, שם אותם על המרפכה, מרפכה מזהב, הביאו אותם לחוף, הביאו אותם לחוף, והגיעו בשביעי של פסח — יום שני של שביעי של פסח — הם הגיעו לאיסטנבול [בחזרה].

לכן נוהגים (שיח שרפי קדוש ד - רסד) בכל החסידויות לספור את הספור הזה בשביעי של פסח, בחב"ד, בכל חסידות, הנסח שלנו זה הנסח הכי מדיק (שיח שרפי קדוש ה - שצח). יש הרבה נסחאות, הנסח של ר' שמשון [בארסקי נכד רבנו הקדוש, אשר מפיו שמע רבי לוי יצחק בנדר [רבי לוי יצחק ספרה למורנו הרב שליט"א] זה הנסח האמתי האמתי.

והרבה אמר (תי"י מוה"ר"ן קמ): שרק הוא זכה לבא לארץ ישראל — פי הוא ירד לקטנות דקטנות. הוא זכה לרדת לקטנות דקטנות, הוא

שארמה, מלוה מלכה, בדיוק היה מלוה מלכה, רצו להכין מלוה מלכה מהבשר של אדל"ה, בינתים גם מהבשר של אבא שלה, [ו] של ר' הערש, 'לא מזיק', אפשר גם את זה וגם את זה. טוב, קשרו אותם לעצים, הדליקו מדורה ענקית, חדרו את הסכינים.

ר' הערש צועק לבעל שם טוב: "רבה, ואס שויגסטע [= מדוע הנך שותק]?! רבה תצעק, תצעק לה". אומר הבעל שם טוב: "אין לי מחין, אני לא יכול לצעק, אז תצעק אתה". הבעל שם טוב צועק לר' הערש: "תצעק אתה, אתה תצעק". [ענה ר' הערש:] "גם לי אין מחין, הכל עף לי". [אמר לו הבעל שם טוב:] "אז תגיד משהו, מה אתה זוכר?". [ענה ר' הערש:] "אני זוכר אל"ף ביי"ת". [אמר לו הבעל שם טוב:] "אל"ף ביי"ת? תגיד אל"ף ביי"ת גימ"ל דל"ת ה"א ו"א ו"זי"ן חיי"ת טיי"ת יו"ד".

בום! שומעים מרפכה, כנראה זה היה ה-F.B.I., מישהו, היה להם סמארטפונים כנראה מחבאים מתחת לבגדים, הגיע

הַלֵךְ יַחַף, וְקַעַם חֲלָצָה
 וּמְכַנְסִים, הוֹרִיד אֶת הַחֲלִיפָה
 וְאֶת הַמְּגַבְעָת, שֶׁחָק [דו קרב]
 בְּרַחוּבוֹת (שָׁם, קַלֵּט), זֶה הָיָה
 בְּמַלְחַמַת נְפוּלִיּוֹן, אִזּוֹ הֶרְבֵּה
 הַצְּלִיחַ לְהִלָּחֵם בְּנְפוּלִיּוֹן, הֶרְבֵּה
 הַגִּיעַ לְעֹכוֹ, וְאִזּוֹ הוּא אָמַר: שְׁאֵת
 עָפוּ הוּא [- נְפוּלִיּוֹן] לֹא יִכְבַּשׁ
 לְעוֹלָם. כִּיּוֹן שֶׁהֶרְבֵּה הַגִּיעַ לְעֹכוֹ
 שְׁעָה לְפָנָי נְפוּלִיּוֹן, הוּא הִקְדִּים
 אוֹתוֹ בְּשָׁעָה, הוּא אָמַר: אֵת עָפוּ
 הוּא לֹא יִכְבַּשׁ לְעוֹלָם. וְאִזּוֹ בָּנוּ
 שָׁם אֶת הַשְּׁלֵשׁ חוֹמוֹת, נְפוּלִיּוֹן
 פָּרִץ שְׁתַּיִם, וְאֵת הַשְּׁלִישִׁית הוּא
 כָּבַר לֹא הַצְּלִיחַ. וְאִזּוֹ הָיָה שָׁם אֶל-
 גִּזְאָר — [וְכָל חַיִל צָרַפְתִּי שֶׁנִּכְנַס לְעִיר הוּא
 תֵּרַג אוֹתוֹ, הוּא] חֲתוּף לְכֻלָּם אֶת
 הָרְאשִׁים, אֶפְלוּ שְׁעָשׂוּ מִנְהַרָּה.
 וְאִזּוֹ נְפוּלִיּוֹן כָּתַב בְּסֵפֶר הַזְּכוּרוֹנוֹת
 שְׁלוֹ, בִּיּוֹמָן: "אִם הָיִיתִי כּוֹבֵשׁ
 אֶת עָפוּ — הָיִיתִי כּוֹבֵשׁ אֶת כָּל
 הָעוֹלָם, אֲבָל רַבִּי נַחֲמָן לֹא נָתַן
 לִי", וְלָכֵן תָּלוּ אוֹתוֹ, בְּסוּף תָּלוּ
 אוֹתוֹ וְהוּא מֵת מִשְׁבִּיץ-לֵב בִּסְנַט
 הַלְנָה, שָׁם הוּא מֵת, וְכֵן יֵאבְדוּ
 כָּל אוֹיְבֵיךָ ה'.

הַלְכוּ הַבְּיָתָה, הַלְכוּ לִישׁוֹן,
 שְׁאֵלָה אוֹתוֹ: אֲבָא, מַה קָּרָה
 בְּאֶמְצַע לַיִל הַסֵּדֶר שֶׁזָּרַקְתָּ אֶת
 הָרֹאשׁ אַחוֹרָנִית וְרָאוּ עָלֶיךָ סִימְנֵי
 גְּסִיסָה עֶשֶׂר דְּקוֹת, הַעֲיִנִּים
 הַתְּהַפְּכוּ אַחוֹרָה, מַה קָּרָה
 בְּדִיוֹק? הוּא אָמַר: אֲנִי הִבְטַחְתִּי
 הִבְטַחְתָּה לְזוּג הַזֶּה, הִבְטַחְתָּה שְׁאֵין
 לָהּ שׁוּם אַחִיזָה בְּדֶרֶךְ הַטְּבַע. כִּי
 כָּל גֵּס צְרִיכִים לְהִלְבִּישׁ בְּדֶרֶךְ
 הַטְּבַע, אִיזָה אַחִיזָה, שְׁמִי שְׂרוּצָה
 שְׁיִגִּיד 'כֵּן, זֶה הָיָה טְבַעִי, זֶה
 כָּכָה, זֶה הָיָה בְּדִיוֹק בְּסֵדֶר, זֶה
 הָיָה בְּדִיוֹק עֵת רְצוֹן, אֲנִי פֹה לֹא
 הָיָה שׁוּם עֵת רְצוֹן, לֹא הָיָה שׁוּם
 אַחִיזָה, לָהּ אֵין רַחֵם וְהוּא לֹא
 יָכוֹל לְהוֹלִיד, לֹא יַעֲזֹר שׁוּם דְּבָר,
 שׁוּם זְרִיקוֹת. וְאֲנִי עָשִׂיתִי שְׁנוּי
 הַטְּבַע כִּזֶּה שֶׁלֹּא הָיָה מְזַמֵּן
 בְּרִיאַת הָעוֹלָם. וְאִזּוֹ הַשְּׁטָן בָּא
 וְאָמַר שִׁיְהַבְעֵל שָׁם טוֹב עָבַר עַל
 כָּל הַחֻקִּים, עַל כָּל הַקּוּיִם
 הָאֲדָמִים הוּא עָבַר, צָרִיף לְקַחַת
 לוֹ אֶת הָעוֹלָם הַבָּא. אוֹ לְקַחוּ לִי
 אֶת הָעוֹלָם הַבָּא, נִשְׁאַרְתִּי בְּלִי
 עוֹלָם הַבָּא, כָּל זֶה רְאִיתִי בְּחַזְיוֹן.
 וְאִזּוֹ נָתַתִּי צָעֵקָה; 'בְּלִי עוֹלָם
 הַבָּא, נַעֲבֹד אֶת ה' בְּלִי עוֹלָם

הָבֵא'. וְאֵז אָמַרְתִּי אֶת זֶה בְּכֹזֵה
הַתְּלֵהבוֹת אָמְרוּ: 'לְהַחְזִיר לוֹ

מִיָּד אֶת הָעוֹלָם הָבֵא'".

שיעורי שבת ופסח

בא"י אח"כ הר תבור זכה
לפעמיים אנוכי; "אנכי ה'"
"אנכי אשירה". בהר כרמל היה
ה' הוא האלוקים, ה' הוא
האלוקים, ירד שם אש מהשמים.
אז זה מה שנתנו את הדם על
התנוך האוזן בוהן יד ובוהן רגל
על אהרון הכהן ועל אלעזר
ואיתמר [נדב ואביהו] אז שמו על
האוזן, כי צריך לשמוע, אדם
צריך לשמוע מה שמדברים

שיעורי שב"ק פרשת מצורע (שבת הגדול) תשפ"ג

האורסט רצה לבוא למתן תורה,
כל ההרים רצו לבוא, האנדים זה
בצילה, (מחר ניסע לצילה, מ. יסע אחרי,
אבל רק לצילה...), גם התבור והכרמל
רצו לבוא, אז אמרו להם תעופו
מפה, אז הם זכו להיות בא"י.
להר סיני לא היה ויזה הוא לא
יכל לבוא, אבל הם זכו להישאר

שיעור ממורינו הרב שנמסר כהשלמה לשיעור שנמסר באולם התפילות אחר תפילת שחרית בשבת הגדול
פרשת תזריע

איתו, בזכות זה נזכה לגאולה שלימה בב"א.^{2]}

בהמשך השבת ביאר מורינו הרב שיעור זה בהרחבה ומוכח כאן לפניכם:

**שיעור ממורינו הרב
שנמסר כהשלמה
לשיעור שנמסר באולם
התפילות אחר תפילת
שחרית בשבת הגדול
פרשת תזריע**

הזהר פקודי שואל היכן ה' ציוה את הצרפית להאכיל את אליהו הנביא שה' אומר לאליהו: "קום לך צרפתה אשר לצידון וישבת שם הנה ציויתי שם אשה אלמנה ללכלךך" (מלכים א' יז, ט).

מילא דבורה אמרה מה שה' לא אמר לה, היא אמרה הלא ציווה ה', וה' לא ציוה, ככה כותב התנא דבי אליהו פרק ט' אות ה'³ רק דבורה אמרה כתוב בתורה: "כפי תצא למלחמה על איגדה וראית סוס ורכב עם רב ממך] לא תירא מהם [פי יהנה אלהיך עמך [...]" (דברים כ, א), אם שומרים את התורה לא צריך לפחד.

עכשיו במוצאי שבת [כשהאיראנים ירו 360 טילים וכטב"מים], אמרו: זה מגיע עוד חמש דקות, עוד שתי דקות, אנשים היו בפחד, לא יכלו לזוז, [...] אמר לי שהיה ממש פחד, כמו הנאצים, שידעו שהם הולכים להגיע עוד מעט, ואנשים מרוב פחד לא יכלו לזוז,

מראי מקומות והערות

על אויבך וגו' לא תירא מהם כי ה' אלהיך עמך וגו' (שם כ) וכי מה טיבה של דבורה אצל ברק והלא דבורה במקומה וברק במקומו אלא כך אמרו חכמים ברק היה משמש את הזקנים בחייו של יהושע וכן חזר ושמש לאחר מיתתו לפיכך הביא הקב"ה אותו ונתן אותו אצל דבורה באותה שעה הראוה לדבורה במה הקב"ה מושיע את ישראל מבין העכו"ם בבנים שהם משכימים ומעריבין לבית הכנסת ולבית המדרש ועוסקין בדברי תורה בכל יום תמיד.

² [אולי אפשר לומר שמה שהרב אמר שהעיקר זה לשמוע הכוונה זה לשמוע את הרמזים כדוגמת התבור והחרמון שלא חזרו ובזכות זה זכו למה שזכו. שנוכה לעשות רצון ה' ורצון הרב בשלימות].
³ תנא דבי אליהו רבה - פרק ט ותשלח ותקרא לברק בן אבינעם מקדש נפתלי ותאמר אליו הלא צוה וגו' ולקחת עמך עשרת אלפים איש וגו'. מת"ל הלא צוה ה' [- הרי ה' לא ציוה -] אלא כך אמרה לו כתיב בתורה ודרשו השופטים היטב וגו' (דברים יט) ומה ענין שכתוב אחריו כי תצא למלחמה

עכשיו בשיעור [שנמסר בקידושא רבה שבת הגדול - תזריע], אמרנו [שבמעמד הר סיני] כל ההרים הגיעו, ורצו שעליהם תינתן התורה, הגיע האוורסט הוא גובה 8848, הגיע המון בלאן, זה ההר הלבן, מון זה הר, בלאן זה לבן, זה בגבול שוויץ צרפת ואיטליה, הפרינאים זה בגבול צרפת וספרד, האפנינים זה באיטליה, הארמניה זה הרי אררט, יש הרי האטלס, כל ההרים הגיעו, אז ה' אמר להם יש לכם גאווה, גם להר יש גאווה, וזה כתוב בתהילים פרק סח': "לְמָה תִרְצְדוּן הָרִים גְּבֻנָּיִם [הָהָר חָמַד אֱלֹהִים לְשִׁבְתוֹ אֵף יְהוָה יִשְׁכֵּן לְנֶצַח]" (תהלים

אבל באמת, עד (- כל עוד) שיש שובו בנים לא צריך לפחד, היום בכל רחוב יש ישיבה, יש בית כנסת של שובו בנים, לא צריך לפחד. אז יש מחלוקת אם ברק [בן אבינועם] היה בעלה של דבורה, כך כתוב בפרק ט' אות א'⁴ שהוא היה בעלה, או שהוא היה סתם מנהיג, זה מחלוקת המפרשים, כאן בתנא דבי אליהו הוא אומר שהוא היה בעלה, והוא היה עם הארץ, ובזכות שדבורה הכינה פתילות עבות, - כי פעם לא היה חשמל, אם נכבה הנר [בלילה] אי אפשר ללמוד, רק הבעל שם טוב יכל ללמוד לאור הירח.

מראי מקומות והערות

עושה פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה לפיכך נקרא שמו לפידות וכן אמרו ג' שמות יש לו ברק לפידות מיכאל, ברק שפניו היה דומה לברק לפידות שהיה עושה לפידות עבות ומה שמו מיכאל שמו. הקב"ה בוחן לבות וכליות הוא ואמר הקב"ה לדבורה אתם כוונתם לשם שמים ועשיתם פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה גם אני ארבה אתכם בישראל וביהודה ובשנים עשר שבטי ישראל ומי גרם ללפידות שהיה חלקו בבני אדם כשרים וזכה לעוה"ב הוא אמר דבורה אשתו כך אמרו על דבורה אשת ברק ועל כיוצא בה הוא אומר חכמות נשים בנתה ביתה (משלי יד)

⁴ תנא דבי אליהו רבה - פרק ט ודבורה אשה נביאה אשת לפידות היא שופטה את ישראל בעת ההיא (שופטים ד) וכי מה טיבה של דבורה שהיא היתה שופטת את ישראל בעת ההיא ומתנבאה עליהם והלא פנחס בן אלעזר היה בימים ההם, מעיד אני עלי את השמים ואת הארץ בין ישראל בין עכו"ם בין איש בין אשה בין עבד ובין שפחה הכל לפי המעשה שהוא עושה כך רוח הקודש שורה עליו, כך אמרו בעלה של דבורה עם הארץ היה אמרה לו אשתו בא ואעשה לך פתילות והולך אותם לבהמ"ק שבשילה מה אם יהיה חלקך בין אנשים כשרים שבהם ותזכה לעוה"ב והוא היה

אנוכי, ועל הכרמל יגידו [עם ישראל
עם אליהו הנביא] ה' הוא האלוקים ה'
הוא האלוקים. אנשים לא
יודעים, אבל זה ליקוטי הלכות
הלכות הכשר כלים ד, ח⁵.
ובהר תבור היה שירת דבורה. אז
ר' נתן אומר במאכלי עכו"ם ב-
ט⁶ שעל ידי שירה זה מחילת

סח, ז), גבנונים זה גבנת, יש לכם
גיבנת, [דהיינו רימו להם שהגאוה שלהם
זה מום], "[הר אלהים הר בשן הר גבגבים]
הר בשן" (תהלים סח, טז), זה בגולן,
אז ה' אמר לכל ההרים לחזור,
כולם חזרו, אבל הכרמל ותבור
לא רצו לחזור, אז ה' אמר שעל
התבור יגידו [בשירת דבורה] פעמים

מראי מקומות והערות

להוכיח, עין שם היטב בסוף המאמר הנ"ל, כי
באמת אין שום טבע כלל בעולם, רק ה'
יתברך מנהיג עולמו בראונו וכמציבה עבד
בחיל שמיא וארעא. רק עקר בחינת הטבע
הוא מה ש' יתברך ברא את העולם בתכונה
כזו ובסדר הזה, שיהיו כל הגלגלים וכל
תכונות השמים והארץ וכל צבאם וכל
עולמות עליונים ותחתונים, כלם יהיו תלויים
על האדם בעל בחירה שבעולם השפל הזה;
לתקן או לקלקל, חס ושלום, שכאשר האדם
מתקן מעשיו ומסגל מצוות ומעשים טובים,
אזי הוא מביא הארה גדולה ותקון גדול בכל
העולמות. ולהפך על ידי מעשים רעים, חס
ושלום, הוא מקלקל ופוגם בכל העולמות.
זה הוא בקרא בחינת הנהגה הטבעית, כי
בטבע זו בקרא ה' יתברך את כל הבריאה פלה
מראש ועד סוף שיהיה הפל מתנהג על ידי
התורה הקדושה המסורה בידינו. וכאשר
יטה האדם מדרך התורה הקדושה, חס
ושלום, אזי יהיה פגם וקלקול בכל העולמות,
חס ושלום, אבל תשובה קדמה לעולם, כי
תשובה היא בחינת למעלה מכל העולמות
אשר בבחינת תשובה שהוא בחינת עלמא
דאחי אין שום פגם של שום עברה מגיע
לישם. ועל פן על כל העברות שבתורה מועיל
תשובה, כי על ידי תשובה זוכה לבחינת
עלמא דאחי שהיא שרש התשובה, ושם אין
שום פגם מגיע ושם נתתקנן כל העוונות

⁵ ליקוטי הלכות יו"ד הלכות הכשר כלים
הלכה ד
(ח) ... וזה בחינת אנכי לה' אנכי אשירה, ופרש
רש"י "אנכי אנכי כפול, שמועתי מדרש אגדה,
קפח הקדוש ברוך הוא שכר תבור וברמל וכו'
אמר להם הקדוש ברוך הוא, סוף שאני פורע
לכם כפלים, נאמר בסניי אנכי ה' אלקיה,
בתבור יאמר אנכי אנכי וכו', ובכרמל יאמר
כפול ה' הוא האלקים וכו', כי דבורה הנביאה
החזירה את ישראל בתשובה, שעל ידי זה
היתה תשועתם אז, כמו שנאמר שם תחלה,
"כפרע פרעות בישראל בהתנדב עם וכו'".
ופרש רש"י, בהתנדב לכם לתשובה וכו'. ועל
פן אמרה אחר כך בשירתה, אנכי אנכי כפול
בחינת פי שנים הנ"ל, כי עקר תקון התשובה
הוא על ידי בחינת פי שנים פנ"ל. וכן אליהו
שהיה צריך להחזיר את ישראל בתשובה,
לבטל העבודה זרה ולהודיעם כי ה' הוא
האלקים, על פן היה עקר התקון על ידי
שהמשיך בחינת שנים, בחינת ה' הוא
האלקים, ה' הוא האלקים שתי פעמים.
⁶ ליקוטי הלכות יו"ד - הלכות מאכלי עכו"ם
הלכה ב
(ט) וזה בחינת מה שאמר רבנו, זכרוננו
לברכה, שם במאמר הנ"ל; שלעתיד יהיה
הנהגה על ידי השגחה ונפלאות ויתבטל
הטבע. ואז יתער השיר הנ"ל, שהוא שיר של
נפלאות, אשר על ידי קול השיר הזה יכולין

אפילו שפחה יכולה להיות נביאה, כמו השפחה של בית רבי, צריכה להתפלל 3 תפילות, להגיד תהילים, הבת שלי אשה אמרה לה שאין לה זמן להגיד תהילים, אז היא אמרה לה את עומדת מול הראי 5 שעות ביום, תוריד חמש דקות, ותגידי תהילים.

אז מילא דבורה אמרה שה' ציווה, אפילו שה' לא ציווה, כי אם היא הייתה אורת שה' לא ציווה, ברק לא היה יוצא למלחמה, הוא היה אומר זה אישה משוגעת, צריך לשים לה בקפה וולריאן, אבל למה ה' אומר ציווה, ה' לא ציווה את

עוונות, וכל שירה זה מחילת עוונות, לכן אנחנו שרים לפני התפילה [אור זרוע], [נראה שהזכיר כאן לשון בעל הטורים על משה, ששר כדי שתקבל תפילתו], שירה זה תשובה מהאבה.

'אחר' שמע בת קול "שובו בנים שובכים חוץ מאחר", אז הוא התיאש, אבל הפוך, ה' רצה שכל אופן הוא יעשה תשובה, ועל ידי הבזיון הזה יתכפרו לו כל העוונות, [או שאמר שעל ידי שיעשה תשובה אחר ששמע כזה בת קול על ידי זה יתכפרו כל עוונותיו].

אדם אומר איפה ה' היה בשואה, מה זה ענין, תגיד את תהילים שלך, התנא דבי אליהו פרק ט' אות א' אומר שאפילו שאישה

❁ מראי מקומות והערות ❁

הטבע כנ"ל. ואי יתער השיר הנ"ל שהוא שיר של נפלאות שעל ידי קול השיר הזה כל המעשים רעים מעלין ריח טוב בבחינת נרדף נתן ריחו כנ"ל. ועל כן מציינו שעל ידי שירה הוא סליחת עוונות, כמו שאמרנו רבותינו זכרוננו לברכה בשירת דבורה; שעל ידי השירה נסלחו עוונותיהם, כי כל השירות אפלו השירות של עכשיו נמשכין משיד שלעתיד. ועל כן על ידי השירה נסלחו העוונות בבחינת זדונות נתהפכין לזכויות שיהיה לעתיד כשיתער השיר הזה, שהוא שיר של נפלאות, שמשם מקבלין כל השירות כנ"ל:

בבחינת זדונות נתהפכין לזכויות, בבחינת המתקת הדינים בשרשם. וזה בבחינת הנהגה של לעתיד שאז יתבטל הטבע לגמרי. ואז יתנהג העולם על ידי בבחינת נפלאות למעלה מהטבע, הינו שאז לעתיד שאז יהיה כל שבת, כל תשובה, ואז יהיו כל העוונות נתהפכין לזכויות, זה בבחינת הנהגה של נפלאות למעלה מהטבע, כי על פי הטבע הוא שהעברה, חס ושלום, פוגמת בכל העולמות כנ"ל. כי זה בבחינת טבע, אבל לעתיד בעלמא דאתי אזי לא יהיה שום פגם משום עברה שבעולם, כי כל הפגמים של כל העברות יתהפכו לזכויות וזה בבחינת נפלאות הפך

הצרפית, היא לא הייתה נביאה, היא הייתה צדיקה, אבל לא נביאה, ה' אמר למשה שאהרון יצא לקראתו ממצרים, וה' גם אמר לאהרון לצאת לקראתו, אבל כאן ה' לא אמר לצרפית

מראי מקומות והערות

7 וְזָרָה שְׂמוֹת, פְּקוּדֵי דָף רְכָא, ע"ב
פְּתַח וְאָמַרְ, (מלכים א' ז') וַיְהִי דְבַר יְיָ אֶל אֱלֹהֵינוּ לֵאמֹר קוּם לָךְ צִרְפַּתָּהּ וְגו' הִנֵּה צְוִיתִי שֵׁם אִשָּׁה אֲלֶמְנָה לְכַלְפֶּלְךָ. וְכִי אָן פְּקִיד לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֶלְא עַד לָא יִיתִי לְעֶלְמָא, פְּקִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגוּרָה דִּילֵיהּ לְעִילָא עַל הַעוֹרְבִים, לְמִיתֵי מְזוּנָא לְאַלְיָהוּ, וְלֵהֱיֵי אֲתַתָּא לְמִיָּהֵב לֵיהּ מְזוּנָא.

[פְּתַח וְאָמַרְ, (מלכים א' ז') וַיְהִי דְבַר ה' אֶל אֱלֹהֵינוּ (אליו) לֵאמֹר קוּם לָךְ צִרְפַּתָּהּ וְגו' הִנֵּה צְוִיתִי שֵׁם אִשָּׁה אֲלֶמְנָה לְכַלְפֶּלְךָ. וְכִי אִיפֵה צִיָּה אֲתַתָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֶלְא טְרַם שְׁתַּבָּא לְעוֹלָם צִיָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגוּרָתוֹ לְמַעְלָה עַל הַעוֹרְבִים לְהִבְיָא מְזוּן לְאַלְיָהוּ וְלְאוּתָהּ אִשָּׁה לְתַת לוֹ מְזוּן.]

מֵה פְּתִיב, (רכ"ב ע"א) (מלכים א' ז') וְתֵאמֹר חַי יְיָ אֱלֹהֵינוּ אִם יֵשׁ לִי מְעוּג כִּי אִם מְלֵא כִּי קַמְח בְּפֵד הִנֵּה בְּהוּא קַמְחָא, דְּהָא הִנֵּה בֵּיהּ מְלֵא כִּי קַמְח בְּפֵד, כִּי הוּא מְדִידוֹ דִּילֵיהּ, וְאֲתַחֲזִי דְלֵא שְׂרַיִן בֵּיהּ בְּרֶכְו, הוּאִיל וְקָאִים בְּמִדָּה. מֵה פְּתִיב, (מלכים א' ז') כִּי כֹה אָמַר יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי הִקְמַח לֹא תִכְלֶה וְצִפְחַת הַשְּׁמֹן לֹא תִחַסֵּר עַד יוֹם תַּת יְיָ גְּשָׁם.

[מֵה פְּתִיב? וְתֵאמֹר חַי ה' אֱלֹהֵינוּ אִם יֵשׁ לִי מְעוּג כִּי אִם מְלֵא כִּי קַמְח בְּפֵד וְיַמְעֵט שְׁמֹן בְּצִפְחַת וְגו' וְהָרִי בָּאן מִדָּה הִיָּתָה בְּאוּתוֹ קַמְח, שְׁהָרִי הָיָה בּוֹ מְלֵא כִּי קַמְח בְּפֵד. כִּי הִיא הַמִּדָּה שְׁלוֹ. וְנִרְאָה שְׂאִין שׁוֹרוֹת בּוֹ בְּרִכּוֹת הוּאִיל וְעוֹמֵד בְּמִדָּה. מֵה פְּתִיב? כִּי כֹה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי הִקְמַח לֹא תִכְלֶה

וְצִפְחַת הַשְּׁמֹן לֹא תִחַסֵּר עַד יוֹם תַּת ה' גְּשָׁם. תַּת, תַּתְּנוּ כְּתִיב, מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכַבֵּל דְּרָא לֹא אֲשַׁתְּכַח מֵאֵן דִּיכִי לְזִכּוֹ כִּי אֵי אֲתַתָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב תַּתְּנוּ, אֲנַתְּ תַּתְּנוּ מְטָרָא עַל עַלְמָא, בְּגִין דְּזִכּוּתְךָ סָגִי.

[תַּת - כְּתוּב תַּתְּנוּ, מֵה טַעְמָא? מִשּׁוּם שְׁבַכְל דוֹר לֹא נִמְצָא מִי שִׁיזְכֶּה לְזִכּוֹת כְּמוֹ הָאִשָּׁה הַזֹּאת, וְעַל זֶה כְּתוּב תַּתְּנוּ. אֲתַתָּה תַּתְּנוּ מְטָר עַל הָעוֹלָם מִשּׁוּם שְׁבַכְתְּךָ רַבָּה.]

וְכִתִּיב (מלכים א' ז') כִּי הִקְמַח לֹא תִכְלֶה וְצִפְחַת הַשְּׁמֹן לֹא חִסַּר כְּדָבָר יְיָ אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד אֱלֹהֵינוּ. וְכִי אִם הוּא קַמְחָא דְקִיָּמָא בְּמִדָּתוֹ, דְּהוּא מְלֵא כִּי קַמְח, לֹא פְּסָקוּ מִיָּה בְּרַכָּאן בְּגִין מְלָה דְאַלְיָהוּ, דְכְּתִיב כִּי הִקְמַח לֹא תִכְלֶה, וְכְּתִיב כִּי הִקְמַח לֹא תִכְלֶה. מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֵף עַל גֵּב דְקִיָּמָא בְּחוּשְׁבָּנָא, הוּאִיל וְאֲתַפְקֵד עַל יָדָא דְמַשְׁהָ, כֹּל שְׁכָן וְכֹל שְׁכָן דְשְׂרַיִן בֵּיהּ בְּרַכָּאן. וְעַל דָּא פְּתִיב, אֶלְה פְּקוּדֵי הַמְשָׁכָן מִשְׁכָּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פְּקֵד עַל פִּי מַלְאָךְ (שְׂמוֹת לח).

[וְכִתוּב כִּי הִקְמַח לֹא תִכְלֶה וְצִפְחַת הַשְּׁמֹן לֹא חִסַּר כְּדָבָר ה' אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד אֱלֹהֵינוּ. וְכִי אִם אוֹתוֹ קַמְח שְׁעוֹמֵד בְּמִדָּה, שְׁהָיָה מְלֵא כִּי קַמְח, לֹא פְּסָקוּ מִמֶּנּוּ בְּרִכּוֹת מִשּׁוּם דְּבַר אֱלֹהֵינוּ, שְׁכָתוּב כִּי הִקְמַח לֹא תִכְלֶה, וְכָתוּב כִּי הִקְמַח לֹא תִכְלֶה - מִשְׁכָּן הָעֵדוּת, אֵף עַל גֵּב שְׁעוֹמֵד בְּחוּשְׁבוֹ, הוּאִיל וְנִפְקֵד עַל יְדֵי מַשְׁהָ, כֹּל שְׁכָן וְכֹל שְׁכָן שְׁשׁוּרִים בּוֹ בְּרִכּוֹת. וְעַל זֶה כְּתוּב, אֶלְה פְּקוּדֵי הַמְשָׁכָן מִשְׁכָּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פְּקֵד עַל פִּי מַלְאָךְ.]

כי גדעון שאל איפה הניסים של יציאת מצרים.

כי עכשיו בשמחת תורה נלקחו בשבי, 1500 אנשים נהרגו, אנשים הכי קדושים וטהורים. הם היו בזיקים ביים, רצו לעשות שמחת חג, בשמחת תורה, הגיעו פתאום 25 סירות כל אחת של 20 איש, עם 500 מחבלים, שמעתי את זה שסיפר את זה, הוא אמר שפתאום הוא ראה 500 מחבלים, אנשים שמעו שיש מחבלים, חשבו שני מחבלים או ארבעה, כמה היו באמת, באשדוד היה 6, אז יענקי צוקר סיפר לי שהוא מיד אמר שזה מלחמה, שזה משהו אחר.

עכשיו בשבת חול המועד יקראו על תחיית המתים ביחזקאל לח (לז), כל אחד יקרא את זה כבר עכשיו. עכשיו אמרנו משיב הרוח ומוריד הגשם פעם אחרונה, צריך לסדר שנוכל להגיד את זה עוד שבוע.⁸

את תבשלי לו אוכל, לא כל אחד זוכה להתקרב לצדיק. עכשיו ירו על איראן 3 מלט"ם טילים, לא יודעים מאיפה ירו, אולי מבסיס אמריקאי, אולי מהכורדים, לעירק זה לא אכפת, אבל איראן צוחקת, הם ירטו את זה באוויר, זה לא עשה כלום, ירדן אמרו שאם ישראל תירא היא תיירט את הטילים. החזירו לאיראן רק כי היה לחץ בארץ להחזיר.

שיעורי יום טוב ראשון של פסח

עכשיו היה מרד גטו ורשה הרגו את כולם, 80 אלף אנשים עלו ישר לגן עדן, זה היה ביז' ניסן, זה החזיק [-] ימים, עכשיו תהיה תחיית המתים לכל אלו, כי פסח זה זמן של תחיית המתים, בפסח יש את הטל של תחיית המתים, ר' נתן כותב שהטל שהיה אצל גדעון זה טל של תחיית המתים.

מראי מקומות והערות

⁸ היה חום שלא היה בארץ 87 שנה בתאריך הזה!!!].

[מורינו הרב חזר על עניין זה שוב ושוב, והיה נראה כמתברר, ובאמת בימים הבאים

בתרצג', אני הייתי שם, בכד' בתמוז הוא טבע בים המלח, הוא קבל אירוע מוחי |⁹.

אז יוסלה רוזנבלט הוא קיבל שבץ [אחרי שהיה בירדן], לקחו אותו לפה בירושלים ברחוב יפו, זה הדירה שלו, אז הוא מת, זה היה בכג', וארלוזורוב בכד', זה [רצח ארלוזורוב] היה בת"א, ליד החוף, אף אחד לא היה בלוויה שלו, אני ארגנתי שלפחות יהיה לו מניין, אבל ליוסלה רוזנבלט הרבה אנשים הגיעו ללוויה, זה היה בשבת וזה היה ביום ראשון בערב.

אז עכשיו אמרנו משיב הרוח ומוריד הגשם פעם אחרונה, עד שנגיד במוסף את תפילת הטל, נשיר את זה ביחד. למה אי אפשר לסדר עוד שבוע, אני צריך עוד איזה שבוע גשם, כי עכשיו נהיה חום של 50 מעלות, שכל אחד יעשה איזה ספונז'ה או משהו, הבד"ץ פסק לא להגיד משיב הרוח עד שמחת תורה, אז

כי יש מיליון וחצי ערבים מסכנים בלי בית, הם עכשיו בדרך לפה, זה 200 ק"מ, אמרנו כבר שכל אחד יפנה את הדירה שלו, שיהיה להם איפה להיות, הם רוצים להיכנס לרפיח, אז יהיה עוד יותר, (אני נגד זה, מוצאי החג אני אסע לרפיח לעשות הפגנה, כל שובו בנים ייסעו אחרי הרב לעשות הפגנה עם הרב ברפיח...)
עכשיו זה היה קין והבל, בליל הסדר קין הרג את הבל.

[לפני ההלל]

אז נסענו לים המלח, אבל חזרנו [בחיים], לא כמו יוסלה רוזנבלט, שטבע בים המלח, הוא היה שובו בנים, הוא היה שר בצאת ישראל ממצרים, הוא שר עם סירה בירדן, יש תמונות של זה, אתה ראית? כן הוא עשה מזה סרטון, פרסמו את זה איך הוא נוסע עם סירה בירדן ושר, עשו מזה הופעות נתנו לו רק איזה שתי אחוז, כל הכסף לקחו להקים את הקיבוצים, זה היה

מראי מקומות והערות

⁹ הרבה ניגונים, עד מנחה. נתפלל מנחה ומיד ערבית.

⁹ (היום קצרנו בניגונים שלא תקבלו אירוע מוחי...), עכשיו יש הלל נגיד ג' פעמים בצאת ישראל ממצרים, אחר כך במוסף יש עוד

בכלליות הרב אכל רק מצות, ובשולחן ערוך אכל מעט מרק. הרב שליט"א נוהג כל שנה לשפוך את היין ששופכים במכות לתוף קליפות של ביצה, והרבנית סיפרה שמקור המנהג מאם הרב מהונגריה.

השנה זרקו בטעות את הקליפות אז הרב שפך בכלי ומישהו אמר השנה אין קליפות, אז הרב חזר אחריו, כן, השנה אין שום קליפות.

הרב דיבר על העניין שאסור לצעוק, שזה מראה על טרוניה על ה', לכן אנחנו לא צועקים, רבינו חידש שהעיקר היום זה רק הניגונים. הרב סיפר את הסיפור שרבינו נסע בספינה (מתוך הספר שבחי הר"ן)¹⁰ שרבינו חזר מארץ ישראל [צ"ל: נסע לארץ ישראל], והייתה סערה וכמעט טבעו

אולי נקדים את שמחת תורה, צריך לעשות משהו. (הנה האחים חזן אבא שלהם דיין אולי יסדר לנו איזה פרוטקציה בבר"ץ, הם הכי למדנים יש להם אבא משותף דיין), גם הלל אי אפשר להגיד יותר רק היום. זה פעם אחרונה שאומרים הלל, אחרי זה כבר לא הלל שלם, אי אפשר לברך על זה, הרמב"ם אומר שזה ברכה לבטלה, רק היום, אז עכשיו נברך על ההלל.

ליקוטים מליל הסדר מהנכדים:

הרב שליט"א עשה את הסדר עם כמה נכדים והם ספרו שהרב היה ממש מעורב בליל הסדר, וכל הזמן עם הילדים הקטנים, וענה תשובות לכל אחד. לפני שולחן ערוך הרב הלך לטבול, כבר בסביבות אחת אכל את האפיקומן.

מראי מקומות והערות

ומבקשים כפרה על נפשם. ואמרו סליחות ושאר דברי תפלות ותחנונים: ורבנו זכרוננו לברכה, היה יושב דומם. והתחילו כמה אנשים לומר לו מפני מה הוא שותק בעת צרה כזאת? ולא השיב. אך אשת הרב דקהלת קדש האטין. שהיתה מלומדת ובכתה וצעקה כל הלילה, והתחילה היא גם כן לומר לו כאלה. מפני מה הוא דומם. וכמדומה

¹⁰ שבחי הר"ן - אות יד

ובלכתם על הים היה רוח סערה גדולה מאד מאד שקורין (אפירטינע גדולה מאד), והיתה הספינה בסכנה גדולה. "יעלו שמים ירדו תהומות" וכו' (תהלים ק"ז) ולא היה עוד בלב איש מהם להנצל מן המיתה. והיו צועקים כולם אל ה'. והיתה לילה אחת כמו יום הכפורים ממש, שהכל בוכים ומתודים

ברק, כי הוא דורש שהיה הכי הרבה מכות, 250 מכות, למה לא לפקיעין לר' יוסי, ללוד לר' אליעזר, משם גם נוסעים לאומן, רק לר' עקיבא? הרב עשה את החשבון שמספר המכות של כל התנאים ביחד יוצא 613 מכות, והחשבון הוא כך: שלרבי יוסי על הים לקו 50 ובמצרים 10 יחד זה 60, לרבי אליעזר על הים לקו 200 ובמצרים לקו 40 יחד זה 240, לרבי עקיבא על הים לקו 250 ובמצרים 50 יחד זה 300, סך הכל 600 + השלוש מכות המוזכרים בפרשת שמות והעשר מכות עצמם הרי 613].

ארמי עובד אבי, שאלו איפה ראו שלבן רצה לקחת את הכל? אז הרב ענה שהוא רצה לקחת ליעקב את האישה ואת הילדים. אחד הנכדים שאל למה יש יצר הרע, ולמה יש גויים? הרב ענה, כי כל מה שהגיע יצר הרע זה רק בשביל שנשבר אותו.

וכולם צעקו בתפילה, ורבינו שתק, אז הגיע אליו איזה רבנית שהייתה שם ונתנה לרבינו סטירה, וצעקה עליו למה אתה לא צועק, קום קרא לאלוקיך, כמו ליונה הנביא שאמרו לו קום קרא לאלוקיך, אז רבינו אמר, אם אתם תשתקו אז גם הים ישתוק, אם הייתם הים היה נרגע ואיך ששתקו הים נרגע, כי היום רבינו הפך הכל לניגונים. הרב הזכיר את תורה סד' בליקוטי מוהר"ן שהכל נמתק ע"י ניגונים.

הרב דיבר על ונצעק, שהרב בידרמן אומר שצריך לצעוק, ש'גור' יצעקו ש'בעלז' יצעקו אבל אנחנו לא צריכים לצעוק, אתם תחרישון, שהעיקר זה השתיקה, [העיקר] זה הניגונים.

אחד הנכדים הזכיר "שתוק כך עלה במחשבה", אז הרב אמר כן בזכות רק השתיקה זכה למתן תורה.

הרב דיבר על זה שבאו דווקא לר' עקיבא בליל הסדר לבני

מראי מקומות והערות

גם כן. וכן היה ופסקו מלצעק ושתקו. ואזי מיד כשהאיר היום "יקם סערה לדממה ויחשו גליהם וישמחו" וכו' (תהלים ק"ז):

שקלל אותה. ואמר לה: הלואי הייתם שותקים גם אתם. היה טוב לפניכם וביאות תבחנו. אם אתם תשתקו ישתק הים מעליכם

מתפתחים, (אז שאלו את הרב ולרוחב?
 אז הרב צחק ואמר לרוחב זה עד אינסוף...)
 שאלו את הרב למה אומרים
 שאם לא היינו יוצאים ממצרים
 היינו כולנו עבדים, הרי היום אין
 בכלל עבדים, רוב המדינות
 אוסרות את זה. הרב האריך על
 זה שיש גלות גם היום.

שאלו את הרב למה אומרים
 ש[הלילה הזה] כולו מרור, הרי יש
 גם דברים אחרים? הרב התחיל
 לדבר כמה מרור יש היום,
 שהמרפסת מלאה ביתומים, וכל
 שבוע יש לווייה, עכשיו שמואל
 יגלניק, שבוע שעבר נידם כל
 חודש יש פה לווייה הכל מרור,
 ויש עוד 133 שבויים שעדיין
 בעזה, [ובחול המועד נפטר התלמיד הוותיק
 הרב ילון יצחקי זצ"ל].

שאלו על מה שאומרים בחב"ד
 שיש בן חמישי? אז הרב אמר כן
 יש בן חמישי, היום הוא
 בתאילנד, הרב הזכיר עוד כמה
 מדינות. אז הרב אמר עכשיו
 אנחנו מאירים להם.

הרב דיבר בשבח חב"ד שעושים
 סדר בכל מקום בעולם, אפילו
 ביפן, בהרי ההימליה, וגם מתחת

אז שאלו למה עד גיל 13 יש רק
 יצר הרע ולא יצר הטוב? מישהו
 אמר שהאדם מטבעו הוא טוב,
 אז הרב אמר כן, "מבטן לשמך
 הם הנימולים", שהתינוק רוצה
 עוד כבטן של אימו שיעשו לו
 ברית מילה. ועל הגויים הרב
 אמר שהם באו רק כדי להעניש.

הרב דיבר על זה שיעקב אבינו
 רימה את אבא שלו ולקח את
 הברכות, שיעקב הוא בחינת
 אמת ועי"ז הוא תיקן את השקר,
 ככה ר' נתן כותב בליקוטי
 הלכות, בא אחיך במרמה לקח
 ברכתך, במרמה גימטרייה
 אפיקומן, והרב עשה את
 החשבון לאט לאט עם הילדים.

אחד הנכדים שאל, למה קודם
 אומרים את כל ההגדה ואח"כ
 אוכלים, אז הרב ענה שאחרי
 שאוכלים אי אפשר לספר כמו
 שצריך, זה לא אותו דבר, כל
 האוכל עולה למוח, הרב האריך
 בזה שהדם עולה למוח, ודיבר
 בגנות האוכל, אמר שכל האוכל
 זה מיותר לגמרי, עד גיל 18
 גדלים לגובה אח"כ עד גיל 20

הנכדים אמר, שאם זה היה צבא חרדי אף חילוני לא היה מתגייס, אז הרב אמר אתה יכול להיות חברת כנסת, אז שאלו אם הצבא יהיה חרדי אנחנו נתגייס? אז הרב ענה אין סיכוי, זה לא יהיה בחיים.

הזכירו לרב את חמיו שהיה ח"כ, הרב שיבח אותו שהוא תמיד היה לומד, גם בתוך הכנסת, הוא תמיד היה עם ספר ביד, הוא בסה"כ היה חצי קדצניה, והוא הוציא ספרים, 4 כרכים.

הרב דיבר על העניין של רשע מורידים (570) הקהה את שניו, ואם מורידים [מגימטריא רשע] את שינו (360) זה יוצא צדיק (204).

לאדמה, ואמר שהעיקר זה להאיר לבנים הרחוקים.

מישהו הזכיר קרוב חילוני אז הרב דיבר בגנות החילוניות שאין להם שום חיות מכלום, רק בהתחלה שהם יודעים שזה אסור אז הם נהנים שזה אסור, אבל אח"כ שהכל מותר אין להם שום חיות מכלום.

שאלו את הרב איך הוא לא התגייס? אז הרב סיפר שהוא התייצב 3 פעמים אבל לא גייסו אותו. שאלו אותו אבל לא רצית באמת להתגייס? אז הרב אמר אם זה היה צבא חרדי לא היה אכפת לי להתגייס אבל הצבא הזה כולו חילוני, אז אחד



קרא לו כלום. הקיבוצים ששמרו שבת לא קרה להם כלום, הרב הזכיר את 'סעד' ועוד כמה קיבוצים, שרק נלחמו קצת בשער, הרב אמר שהיו עוד איזה 10 אנשים שבדיוק קבלו על עצמם לשמור שבת ובזכות זה הם נצלו.

הרב האריך לדבר בגנות המסיבה והחילונית.

הרב הזכיר נשים זריזות, אז שאלו את זה שכתוב שנשים עצלניות, אז הרב אמר בג' מקומות בש"ס מוזכר שנשים זריזות, ודיבר על זה שהנשים לומדות בבית יעקב את ההלכות בסוף הבעל שואל את האישה מה ההלכה, ואם היא לא יודעת שואלים את הרב.

התחיל לדבר מהרבנית מבריסק, שהייתה מפרקת את הידיות של הדלת שמא נשפך שם מרק, אמרו לה שזה לא כתוב בשולחן ערוך, אז היא ענתה שעם השולחן ערוך שלכם עוד נאכל חמץ בפסח. היא היתה הולכת למשחטות במאה שערים ובודקת שהעוף ילך ד' אמות

אחד הילדים שאל למה גונבים את האפיקומן ולמה אוכלים את האפיקומן? אז הרב אמר שהכל כנגד יוסף, גנוב גונבתי, לדעת שכל גלות מצרים היה רק בגלל מכירת יוסף.

שאמרו בהגדה "כאן הבן שואל" אז הרב דבר על זה שעל השי"ת לא שואלים שאלות. ספרו את הסיפור המפורסם של על אבא לא שואלים שאלות, אחד עשה כל מיני דברים מוזרים, והבן לא שאל שאלות, אז האבא שאל אותו למה אתה לא שואל, הילד ענה על אבא לא שואלים שאלות.

משהו התחיל לשיר, (היה נראה שהרב רוצה שישירו את זה) אבל לא כ"כ הכירו אז הרב חזר על זה כמה פעמים.

והרב אמר שאסור לאדם שיהיה לו שאלות על השם, למה היה שואה? למה היה 7 באוקטובר?

(הם אומרים 7 באוקטובר במקום שמחת תורה), אז מישהו אמר השבת השחורה, אז הרב ממש לא הסכים עם זה, הפוך זה השבת הלבנה, כל מי ששמר שבת לא

לפני השחיטה, לבדוק שהוא לא טריפה.

הרב התבטא על היראת שמים של בריסק, שמי שרק נגע בידית של בריסק היה מקבל יראת שמים.

שאלו את הרב למה משה רבינו לא מוזכר בהגדה של פסח, הרב ענה כדי להדגיש שיציאת מצרים זה "אני ה' אני ולא שרף אני ולא מלאך".

שיעורי שבת קודש חול המועד פסח

היום נצח שבחסד, שבת הבאה זה נצח שבגבורה אח"כ בתפארת, כל השבתות זה בנצח, עד נצח שבנצח שזה ב' אייר. אז ר' שמואל הורביץ השתחרר. אז במוצאי שבת זה היה תפארת שבנצח, אז הגיע מברק לשחרר אותו, יום שני היה נצח שבנצח הוא היה כבר נידון למוות תוך שעה היו צריכים לתלות אותו, היה כבר עם בגדים אדומים של נידון למוות, ופתאום שחררו אותו, אז שהוא הגיע הוא אמר לרוסים שהוא ברח מא"י

מהאנגלים, כי הם לא שומרים על היהודים, פרסמו את זה בכל העולם, שיהודים בורחים מהאנגלים לרוסים שישמרו עליהם, אז האנגלים נפגעו, ושחזר ליפו, שאלו אותו למה הוא אמר עליהם ככה, איך הוא אמר שהם לא שומרים, כי זה היה אחרי פרעות תרפ"ט, אז הוא אמר שהוא ברח מהארץ, כי האנגלים היו צריכים לשמור על היהודים אבל הם לא באמת שמרו, אז בתרפ"ט ט באב זה היה יום הגזוז כי כל הקיבוצים הגיעו להר הבית, זה היה נאום של הרב הקוק, אחרי הערבים הביאו להם גזוז לשנות, ערבים נחמדים כאלה, מחלקים שתיה, אז קראו לזה יום הגזוז, מיד אחרי זה היה פרעות תרפ"ט, אז הוא אמר שהוא ברח מהפרעות, אז הם אמרו לו מאיפה אתה? איפה היה הפרעות רק בחברון? ! אבל באמת היה גם בירושלים פרעות, כי כל מי שהיה בכותל באותו זמן רצחו אותו, בכל מיני מקומות היו פרעות. אז ככה היה פרעות בכל

עכשיו אפשר לפעול את כל הישועות את כל הרפואות, אז בנצח שבנצח כולם משתחררים, גם שמואל הורביץ, החזיר את הבגדים האדומים. שבת הבאה יהיה הלולא של יהושוע בן נון כולם ייסעו 8 ורבע יהיו אוטובוסים.

שיעור שנמסר בשביעי של פסח לפני קריאת התורה

יש חסידי בלפור ויש חסידי קפלן... בלפור זה בירושלים וקפלן זה בתל אביב שם עושים את ההפגנות, צריך לדעת מי זה בלפור, צריך לדעת את ההיסטוריה עליו, הוא רצה להפסיק את הפרעות, כי היה פרעות בכל מקום שעשו ביהודים, עשו פרעות, עד שהחליטו לתת ליהודים מדינה, כי זה היה ב-1917 תרע"ח, ב-7 בנובמבר, כל העמים אמרו שצריך לתת ליהודים מדינה, שמספיק עם הפרעות, עם העלילות דם, היה כל הזמן פרעות, בקישינוב, בכל מקום

פעם עד שטרומן לקח את המנדט (ראה בהרחבה בשיעור ראשון של שביעי של פסח), כי אז היה את הספר הלבן, שכל יום היו עושים גזירה חדשה על היהודים. כל יום הוסיפו דף, אז בלפור בקש שיהיה מדינה ליהודים, היום בכל מקום יש רחוב על שמו, שם ברחוב בלפור הם עושים את כל ההפגנות. אז עשו גזירה שרק 1500 יהודים יכולים לעלות לארץ, אז נתנו את כל האישורים רק לקיבוצים, ומתוך זה 75 איש למזרחי, רק מי שהיה סנדלים ומכנסיים קצרות, אתה יש לך סנדלים? אז אתה יכול לקבל רישיון. ולאגודה נתנו רק 5 אנשים. היה אחד משה גרומן הוא היה הכי צדיק, צדיק הכי גדול, הוא היה באומן, אתה הכרת אותו? אולי את הבן שלו הכרת? הוא היה אצל אליהו סוכות פעם, אז משה גרומן היה באומן מעיר את כולם, הוא היה שר איזה שיר עכשיו אתה ילד הנה כבר אברך, עכשיו אתה זקן מחר בקבר (הרב לא סיים את הסיפור על גרומן - רק בשביעי של פסח).

בעולם, אז אחרי מלחמת העולם הראשונה כל העמים הסכימו, אחרי שלקחו את המנדט מהטורקים. כי בהתחילה היו פה הטורקים, כי ישמעאל עשה ברית מילה, המלאך אמר מי שעושה ברית מילה צריך לקבל את הארץ, אז כתוב בזהר שהם קיבלו מלך הארץ 400 שנה, כי ישמעאל עשה ברית מילה, למרות שהם עושים מילה בלי פריעה, אז המלאך אמר שמי שעושה ברית צריך לקבל חלק בארץ. כי הכל בגלל שאברהם לא שחט את ישמעאל, ה' אמר לו כבר: קח את בנך, הוא היא צריך לקחת אותו, ולשחוט אותו מיד. אז כל אומות עולם כולם אמרו שצריך להקים מדינה ליהודים, כי היה כל הזמן גזירות על היהודים, ככה זה היה, כל מי שהיה לו חובות של מיליון דולר, כמוני, אז היה לוקח ילד גוי כזה, חמוד כזה, שוחט אותו, זורק לתוך החצר של היהודי, וכל הגויים היו באים מיד לעשות בעולם, אז אחרי מלחמת העולם הראשונה כל העמים הסכימו, אחרי שלקחו את המנדט מהטורקים. כי בהתחילה היו פה הטורקים, כי ישמעאל עשה ברית מילה, המלאך אמר מי שעושה ברית מילה צריך לקבל את הארץ, אז כתוב בזהר שהם קיבלו מלך הארץ 400 שנה, כי ישמעאל עשה ברית מילה, למרות שהם עושים מילה בלי פריעה, אז המלאך אמר שמי שעושה ברית צריך לקבל חלק בארץ. כי הכל בגלל שאברהם לא שחט את ישמעאל, ה' אמר לו כבר: קח את בנך, הוא היא צריך לקחת אותו, ולשחוט אותו מיד. אז כל אומות עולם כולם אמרו שצריך להקים מדינה ליהודים, כי היה כל הזמן גזירות על היהודים, ככה זה היה, כל מי שהיה לו חובות של מיליון דולר, כמוני, אז היה לוקח ילד גוי כזה, חמוד כזה, שוחט אותו, זורק לתוך החצר של היהודי, וכל הגויים היו באים מיד לעשות

פרעות ביהודים, ככה זה היה בכל מקום. אתה הייתה באמריקה שם הם לא הסכימו, טורמן אמר אין דבר כזה, כל השריפים אמרו, שריף זה כמו מושל, אז השריף של וושינגטון של מיאמי הם אמרו לו איך אתה יכול [להגן על היהודים הרי הם] לקחו ילד, כזה חמוד, כזה מתוק, ככה שחטו אותו, הוא אמר, מי ששחט אותו יעמוד לדין, אין דבר כזה יותר. אז בקיצור כל אומות העולם הסכימו שיהיה מדינה ליהודים, אבל צריך גם הסכמה של הערבים, אז יעקב דהן הלך למלך ירדן, עבדאללה, אז הוא אמר שאם ר' יוסף חיים זוננפלד יהיה הראש ממשלה, יהיה הרב הראשי, הוא מסכים, כל הערבים הסכימו לזה, כולם רצו שיהיה פה מדינה של יהודים, אבל חרדים, הם לא רצו את הציונים, אבל ר' יוסף חיים לא רצה להיות הרב הראשי, הוא אמר שהרב קוק יהיה רב ראשי, וזה היה טעות, אז הפסדנו, כל זה כתוב בספר 'האיש על החומות'.

אמרו צריך לתת הכל לערבים, הם מתפללים 5 תפילות, והולכים למכה ברגל, פעם הם היו הולכים ברגל, מי שהלך קיבל חוט עקל (-חוט שהערבים קושרים על הכאפיה), כי לערבים יש על הראש, על הכאפיה – גארטל, ללטאים יש פה [בצוואר, עניבה], ורק החסידים שמים על המותנים, כי משם זה הרוחניות, אז אצל החסידים זה פה, הלטאים זה פה, ואצל הערבים זה פה על הראש, אז רק מי שהיה הולך ברגל למכה היה מקבל אישור לבוא לארץ.

אז הכל היה יכול להיות פה רק יהודים חרדים עם פאות, הציונים בכלל אף אחד לא רצה שהם יבואו, כי טורמן אמר לבן גוריון [שאם הוא יקים מדינה] שישימדו את כולם תוך שעה, טורמן ישב על הריצפה ובכה שתוך שעה לא ישאר פה יהודי אחד, כמו שהיה בכל הקיבוצים עכשיו בשמחת תורה, בנחל עוז, שנמחקו ישובים, בארי, נחל עוז, כל הקיבוצים, כי זה הכל נבנה מהכסף של התימנים והבוכרים,

כי צריך לשאול גם את הערבים, אז האנגלים אמרו נשאל את הערבים, הם יותר מאמינים לערבים מאשר ליהודים, אז הערבים אמרו שהכותל שלהם [ולכן הארץ שייכת להם ולא שייכת ליהודים], שמוחמד קשר שם את הסוסה שלו, ומשם הוא עלה לשמים, יש סרטון כזה... ראיתי את זה, איך מוחמד קושר את הסוסה שלו ועולה לשמים, וזה סוסה מיוחסת, עד החמור של אברהם אבינו... אז אמרו שזה שלהם, גם כל המקומות הקדושים, אז [הערבים אמרו שכשיתנו להם לשלוט בארץ ישראל] הם יסכימו [ליהודים] לפעמים להתפלל קצת, איזה שעה ביום, כמו האולם הגדול של מערת המכפלה, שפעם היו נותנים להתפלל בו שעה אחת, היום הכל סגור, הכל אצל הערבים, כל האולם הגדול, רק כמה פעמים – שש פעמים בשנה זה נפתח ליהודים, אז [הערבים אמרו ש] הם יתנו להתפלל פעם בחודש, פעם בשנה, אולי בערב ראש חודש הם היו נותנים קצת להתפלל בכותל, אז האנגלים



רק 1500 סרטיפיקאטים לעלות לארץ, אבל רק לקיבוצים, מי שיש לו מכנסים קצרות וגופיה וסנדלים וצ'ופ יפה רק לו נתנו אישורים, וגם קסקט כחול אדום כזה בלי קסקט יותר טוב (אתה אין לך צ'ופ, אז אתה לא יכול לקבל אישור...) אז הכל היה לקיבוצים, רק מתוך זה הם נתנו 75 למזרחי, ומתוך זה 5 ל'אגודה', אבל [גם 'אגודה' לא נתנו לכל הרדין], רק מי שיש לו צ'ופ יפה.

אז היה אחד משה גרומן, הוא היה צדיק הכי גדול שיש, (מורינו הרב אומר להרב סוכות:) אתם הכרתם את ישראל גרומן, הבן שלו, אז

זה קהילות של אלפים שנה, שהמדינה גנבה להם, כי הם היו צורפים, היה להם כמויות של זהב, אז התימנים שהגיעו למטוס לעלות לארץ, אמרו להם שאי אפשר לעולת למטוס עם זהב, שהמטוס יפול, אז גנבו להם את הכל, והבוכרים (אני גם הייתי בוכרי, התחתנתי עם הרבנית שגם הייתה בוכרית...) הם בנו הכל, רחוב בצלאל, רחוב אגריפס, הבוכרים, מואסיוף, היזדים, זה הכל בנו מהכסף שלהם, כולם היו עשירים גדולים.

אז האנגלים החליטו שהיהודים יכולים לעלות לארץ, אבל קיבלו

כבר לא יכלו לבוא לאומן הלכו ברגל ושני בחורים נהרגו ואז גם ר' שמואל הוורוויץ עבר את הגבול אז משה גרומן לא יכל לצאת מי שהיה גר בוורשה וכווינה וכליטא יכל לחזור אז ר' משה גרומן רצה לחזור אז עצרו אותו בגבול הוא יישב בכללא 9 חודשים כי הם היושואלים למה אתה עוזב את רוסיה מה קרה? אז הגיע למחנה עליה שעלו משם לארץ שם נתנו את האישורים לעלות אמרו לו אין לך סיכוי אתה עם פאות ואים לך צ'ופ אין לך מכנסים קצרות וסנדלים קודם תוריד את הפאות תגדל צ'ופ יפה אחר כך בארץ תגדל מחדש ובכלל אתה ברסלבער אז אים לך שום סיכוי ברסלב זה משוגעים גמורים אז הוא אמר אני לא אכפת לי אני הולך דווקא ככה ואז הוא הלך שאלו אותו מה אתה הוא אומר אני ברסלב אז אמרו לו אז אתה אישור ברסלב זה ארץ ישראל אבל אחרי זה הוא חזר לארצות הברית כי הוא היה פה בישיבה כמה פעמים ולא כבדו אותו

משה גרומן הוא היה באומן, ר' לוי יצחק היה מספר עליו סיפורים, הוא היה מעיר את כולם, היה לו שיר: "עכשיו אתה ילד, מחר אתה אברך, אחרי זה אתה זקן, ועוד מעט את מת, ויהיה לך לוויה יפה, ויקחו אותך החיצונים...".

כמו שהיה אצל המהרש"א, כי המהרש"א הוא לא היה הולך ללויות, אז פעם אחת היה שם איזה עשיר אחד שהזהיר אותו, שאם הוא לא יבוא ללויה שלו, אז הוא יעיף אותו מהעיר, כי הוא היה מהעשירים של העיר, הוא יכל להעיף אותו, אז המהרש"א היה ילד טוב לא מתווכח, אז הוא בא ללויה, אז בלוויה יש סדין לבן על הנפטר, אז המהרש"א הרים את הסדין, וראו שיש בול עץ, כי כבר גנבו את הנפטר, (מי גנב? שובו בנים הם אשמים בכל, בכל מה שקורה בכל העולם).

אז משה גרומן הוא הגיע לאומן בגיל 14 עד גיל 20 שש שנים כי אז היה מלחמה ורוסיה ופוילם נפרדו ונעשו שנימדינות אז ניהיה גבול וזה עשה בעיות כי

כי אפילו בתיה בת פרעה רצתה להתגייר, כשירדה ליאור, היא ירדה ראשונה, בתיה זה שם הכי גבוהה, שתהיה לך בת תקרא לה בתיה, אז ירדו איתה 7 נערות, כולם מתו, רק אחת נשארה, כי בתיה ירדה כל יום ליאור לחפש את משה, זה לא הייתה פעם ראשונה, היא עשתה על זה מסירות נפש, ולכן רק השם שהיא נתנה הוא נשאר, כי היא נתנה את השם משה, למשה היו 7 שמות, אביגדור, אביזנוח, שהזניח כל עבודות זרות שבעולם. כי אבא שלו קרא לו טוביה, ואמא שלו קראה לו טוב, היו לו 7 שמות אבל רק השם שבתיה נתנה נשאר, היא הייתה עם 7 נערות כולם הלכו עם רעלות זה היה במצרים. הייתה עיתונאית אחת לפני כחמישים שנה, שהייתה במצרים, היא ראתה הפגנה של 50 נשים כולם עם רעלות, היא אמרה איך אני מקנאה בהן, כי הייתה לה צלקת על הפנים, היא עשתה ניתוח, לייזר, שום דבר לא עזר, אז היא אומרת איך אני

מספיק לא נתנו לו להיות ראש ישיבה ובשול כבר היה רבי לוי יצחק [לא שמעו לשיעורים שלו] אז הוא נפגע אז הוא חזר לארצות הברית. אז זה היה מה שכל אומות העולם רצו שיהיה מה מדינה יהודית רק של חרדים עם פאות ועם כיפות עם כיפה לבנה.

שיעור שנמסר בשביעי של פסח אחר התפילה

נבקעו המים, בקריעת ים סוף נקרעו כל המימות שבעולם, אפילו מים שבתוך הכוס נבקעו לשנים, באגמים בנהרות, הכל נבקע. [אם] סיסרא אמר " רחם רחמתיים לראש גבר" קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, עכשיו קריעת ים סוף כולם זוכים לזיווגים, (אתה תהיה חתן עד ל"ג בעומר, בחנוכה שלישיה, כולם יזכו בחנוכה לשלישיות, גם אתה) כולם זוכים לכל הרפואות, זוכים לכל הישועות, עכשיו נבקעים כל המים, כולם זוכים לחזור בתשובה.

שיעור שנמסר בשביעי של פסח אחר התפילה

מקנאה בהן, כל הזמן היו אז עכשיו נבקעים כל המימות,
מביישים אותה, היא הייתה כולם זוכים לכל הישועות.
הולכת לפגישות עם ראשי ממשלות ביישו אותה תמיד.



והתקדשתם

לשם שמים

אָסוּר לְהַגִּיד אֲנִי רוּצָה, אִם הִיא יְהוּדִיָּה אַתָּה יָכוֹל לְהַגִּיד אָבֵל לֹא פְּלִשְׁתִּית, הִיא הֵייתָה פְּלִשְׁתִּית. "וַתַּחַל רוּחַ יְהוָה לַפְעָמוֹ בְּמַחֲנֵה דָו בֵּין צָרְעָה וּבֵין אֲשֶׁתְּאֵל" (שׁוֹפְטִים כה), אִזּוֹ אָסוּר לָךְ לְהַגִּיד יִשְׂרָאֵל בְּעֵינַי, אַתָּה צָרִיף לְהַגִּיד לֹא יוֹדֵעַ, מַה' כִּכָּה ה' הַנְּהִיג אֶת הָעוֹלָם, כִּכָּה יִצְא מִלְּמַעְלָה, אָסוּר לְהַגִּיד יִשְׂרָאֵל בְּעֵינַי, כִּי יִשְׂרָאֵל בְּעֵינַי זֶה נִקְרָא שְׂאֵתָה הוֹלֵךְ אַחֲרֵי הַתְּאֻוָּה שְׁלֹךְ.

אָסוּר לְהִתְחַתֵּן עִם אִשָּׁה בְּשָׂבִיל תְּאֻוָּה, ר' נִתֵּן אוֹמֵר שְׂאֵשָׁה זֶה לֹא בְּשָׂבִיל תְּאֻוָּה זֶה בְּשָׂבִיל לְהִבְיָא אֶת מְשִׁיחַ, אִם אַתָּה מִתְחַתֵּן לְשֵׁם שָׁמַיִם אִזּוֹ יְבוֹא מְשִׁיחַ, הָאִשָּׁה זֶה רַק כְּלֵי לְהִבְיָא אֶת נְשִׁמַת מְשִׁיחַ, זֶה לֹא בְּשָׂבִיל תְּאֻוָּה, בְּשָׂבִיל הַנְּאוֹת גְּשָׁמִיּוֹת, אָסוּר, אִם אָדָם חוֹשֵׁב עַל הַנְּאוֹת גְּשָׁמִיּוֹת אִזּוֹ [בְּסוּף הֵם] נִפְרָדִים, כִּי הַנְּאוֹת גְּשָׁמִיּוֹת אִזּוֹ אֶפְשָׁר גַּם כֵּן עִם

אָסוּר לְתוֹר אַחֲרֵי לְכַבְּנוּ וְאַחֲרֵי עֵינָנוּ, יֵשׁ גְּבוּל אָסוּר לְעֵבוֹר אֶת הַגְּבוּל, "וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם" (בְּמִדְבָר טו, לט), לְשׁוֹן סִפְרֵי לֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם, "מֵר מַמּוֹת אֶת הָאִשָּׁה אֲשֶׁר הִיא מְצוּדִים וְחָרָמִים לְבָה" (קֹהֶלֶת ז, כו).

עֵינֵיכֶם כְּמוֹ שְׁנֹאֵמַר "וַיֹּאמֶר שְׁמִשׁוֹן אֶל אָבִיו אוֹתָהּ קַח לִי כִי הִיא יִשְׂרָאֵל בְּעֵינַי" (שׁוֹפְטִים יד, ג), כִּי שְׁמִשׁוֹן הָיָה נִשְׁמַת אָדָם הִרְאִשׁוֹן, וְהָיָה 20 שָׁנָה [בְּחַיָּו] שֶׁקָּט אַחֲרֵי זֶה (- אַחֲרֵי מוֹתוֹ) עוֹד 20 שָׁנָה, אִזּוֹ שְׁמִשׁוֹן אוֹמֵר לְאָבִא שְׁלוֹ [יִשְׂרָאֵל הִיא בְּעֵינַי], זֶה הָיָה הַטְּעוּת.

הַטְּעוּת הֵייתָה שֶׁהוּא אָמַר יִשְׂרָאֵל בְּעֵינַי, הָרִי הִיא גּוֹיָה מַה זֶה יִשְׂרָאֵל בְּעֵינַי, תִּגִּיד אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ, מַה' יִצְא הַדְּבָר, שׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ, מַה הָאִין בְּבָנוֹת עֵמָךְ אֵיזָה בַת כְּשָׂרָה, הוּא אוֹמֵר לֹא, אֲנִי רוּצָה אֶת זֹאת,

מְשֹׁנָה, אָסוּר אַף פְּעַם שֶׁהִקְשָׁר
 יִהְיֶה בְּשִׁבִיל תְּאֻוָּה, רַק לְהִכִּיא אֶת
 מְשִׁיחַ, כִּי מְשִׁיחַ הוּא צָרִיף לְבוֹא
 דְרָךְ אִישׁ וְאִשָּׁה, דְרָךְ אָבָא וְאִמָּא,
 ה' יָכַל לַעֲשׂוֹת שִׁיְהִיָּה אָבָא לְבַד,
 אִמָּא לְבַד, ה' עָשָׂה שִׁיְהִיָּה גַם אָבָא
 וְגַם אִמָּא. (אִיר תשפ"ב)

חֲתוּל עִם כָּלֵב לֹא צָרִיף דְּוָקָא אִשָּׁה
 אִז אִם אֶתָּה מִתְחַתֵּן עִם תְּאֻוָּה
 גְּשָׁמִית אִז מִיַּד נִפְרָדִים זֶה הַסִּבָּה
 שֶׁנִּפְרָדִים [ומתגרשים].

וְלָבֵן אָסוּר לְאָדָם לְהִתְחַתֵּן
 בְּשִׁבִיל תְּאֻוָּה, אָסוּר לוֹ
 לְהִיּוֹת עִם אִשְׁתּוֹ בְּשִׁבִיל תְּאֻוָּה,
 אִפִּילוּ הוּא כָּבֵר נְשׁוּי 40 שָׁנָה לֹא



יום כיפור ממש

לְאִנְשִׁים וְסִפְרוּ שֶׁהֵם נִהְנָיִם מִזִּוִּי
 הַשְּׂכִינָה. בְּכֻזָּה עֵדֶן, בְּכֻזָּה אֹרֶז,
 "וְכָל יָקָר רָאֲתָה עֵינֶיךָ", זֶה זִיו
 הַשְּׂכִינָה. "וְכָל יָקָר רָאֲתָה עֵינֶיךָ" זֶה
 הוֹלֵךְ עַל אֱלוֹ שְׁנֵהֲרָגִים עַל קִידוּשׁ
 ה', בְּדוֹר שֶׁל שְׂמֵד, שְׂזָה "רִיחַ נִיחֹחַ
 לָהּ". עֲכָשְׁיוּ זֶה הַחִיסוּל שֶׁל גִּטּוּ
 וְרָשָׁה, כָּלֵם עָלוּ עַל קִידוּשׁ ה', כָּלֵם
 נִשְׂרָפוּ חַיִּים.

וְעֲבָשְׁיוּ צְרִיכִים לְדַבֵּר עַל יוֹם
 כִּיפּוּר. עֲכָשְׁיוּ זֶה יוֹם
 כִּיפּוּר. אֹמֵר הַזּוֹהָר, בְּאַחֲרֵי מוֹת,

עֲבָשְׁיוּ זֶה הַרְגַע הַכִּי גָדוֹל
 שֶׁבְּעוֹלָם - יוֹם כִּיפּוּר.
 נִקְרָא הַשְּׂבָת "אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי
 אֶהֱרָן בְּקִרְבָּתְכֶם לִפְנֵי ה'" שְׂזָה
 הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם כִּיפּוּר, אֹמֵר הַזּוֹהָר
 הָאָדָם זֶה זִיו הַשְּׂכִינָה, הָאָדָם בָּא
 לְעוֹלָם רַק לְהַנּוֹת מִזִּוִּי הַשְּׂכִינָה, רַק
 בְּשִׁבִיל זֶה הָאָדָם בָּא לְעוֹלָם, אִין
 דְּבָר אַחֵר, וְכָל אֱלוֹ שֶׁהִלְכוּ עַל
 קִידוּשׁ ה' בְּשׂוֹאָה, נֶאֱמַר עֲלִיהֶם
 "וְכָל יָקָר רָאֲתָה עֵינֶיךָ" (אִיב כח, י) שְׂזָה
 זִיו הַשְּׂכִינָה, זִיו הַשְּׂכִינָה, זֶה מַה
 שֶׁהֵם רוֹאִים, הֵם בָּאוּ בַּחֲלוּם

שְׁזָה הָיָה יוֹם כִּיפּוּר מִמָּשׁ, מָה, הזוהר חולק על התורה? על הפֶּשֶׁט? שֶׁהָרִי כְּתוּב בְּא' נִסְחָן נִטֵּל עֶשֶׂר עֶטְרוֹת¹², "דָּרַשׁ דָּרַשׁ מֹשֶׁה", שְׁעִיר הַחֲטָאֹת, מָה, לָמָּה לֹא אֶכְלָתֶם אֶת הַשְּׁעִיר? לָמָּה לֹא אֶכְלָתֶם? הוּא אָמַר אֲבָל זֶה קִדְשֵׁי דוֹרוֹת, זֶה אֶסוּר, אָמַר טְעִיתִי, תִּלְכוּ בְּכָל הַמַּחְנֶה עִם רַמְקוּלִים, תְּגִידוּ, טְעִיתִי. כְּתוּב בַּמִּדְרָשׁ¹³ הֲלָכוּ בְּכָל הַמַּחְנֶה עִם רַמְקוּלִים, מֹשֶׁה הוֹדִיעַ שֶׁהוּא טְעָה. כִּי הָיָה שְׁלוּשָׁה שְׁעִירִים. הָיָה שְׁעִיר נַחֲשׁוֹן, נַחֲשׁוֹן הֵבִיא שְׁעִיר, זֶה קָרְבַּן יַחִיד, יוֹם רֵאשׁוֹן. אֶפְרַיִם הֵבִיא קָרְבַּן יַחִיד בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ! מִשְׁהוּ אִיוֹם

וְנוֹרָא. זֶה כָּבֵר יְהִיָּה סְקַנְדֵּל, סְקַנְדֵּל, פְּרוּבוֹקְצִיָּה, בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ לְהֵבִיא שְׁעִיר חֲטָאֹת? ! כִּכָּה זֶה הָיָה, הַכֵּל עַל פִּי הַדְּבִוּוֹר, אֶפְרַיִם זָכָה, כִּי הוּא לָמַד עִם יַעֲקֹב אֲבִינוּ בְּלִי הַפֶּסֶק, הוּא לֹא הוֹצִיא אֶת הָרֵאשׁ מֵהַסֶּפֶר, מְנַשֶּׁה הָיָה הַסֶּגֶן שֶׁל יוֹסֵף, יוֹסֵף הָיָה הָרֵאשׁ מִמְשָׁלָה, פָּרְעָה הַמֶּלֶךְ, הוּא מְנַשֶּׁה הָיָה הַסֶּגֶן, שֶׁר בְּלִי תִיק, סֶגֶן רֵאשׁ הַמְּשָׁלָה, הוּא קִיבֵל אֶת כָּלֶם, מְנַשֶּׁה קִיבֵל אֶת כָּלֶם, מִי שֶׁנִּסָּה לְהַתְמַרְדַּ הוּא נִתֵּן לוֹ פְּלִיק אֶתְדָּה, וְהַעֲיַף אוֹתוֹ לְגַן עֵדֵן, עִם פְּלִיק אֶתְדָּה, יְהוּדָה נִתֵּן שְׁאָגָה אַחַת, זֶה כְּתוּב בַּמִּדְרָשׁ תַּנְחוּמָא¹⁴, הַסְתּוֹבֵב לְכָלֶם

מראי מקומות והערות

¹² שבת פז;

אמר ליה רב חביבי מחזונא לרב אשי: תא שמע, והי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן תנא: אותו יום נטל עשר עטרות; ראשון למעשה בראשית, ראשון לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון לעבודה, ראשון לירידת האש, ראשון לאכילת קדשים, ראשון לשכון שכניה, ראשון לברך את ישראל, ראשון לאיסור הבמות, ראשון לחדשים.

¹³ ויקרא רבה שמיני פרשה יג

"הן היום הקריבו את חטאתם" (ויקרא י, ט). אמר לו היום מתו בניי היום אקריב קרבן, היום מתו בניי היום אוכל בקדשים, מיד דרש אהרן קל וחומר למשה, ומה אם מעשר הקל הרי הוא אסור לאונן, חטאת שהיא חמורה אינו דין שהיא אסורה לאונן. מיד "וישמע משה (שם ויקרא י, כ), הוציא כרוז בכל

המחנה ואמר אני טעיתי את ההלכה ואהרן אחי למדני. אלעזר ידע את ההלכה ושתק, איתמר ידע את ההלכה ושתק, וכו' שנתייחד הדיבור עליהן ועל אביהן ועל אחי אביהן בחייהן, הה"ד "וידבר י"י אל משה ואל אהרן לאמר אלהם" (ויקרא יא, א). תני ר' חייא לאמר אלהם, לבנים לאלעזר ולאיתמר.

¹⁴ מדרש תנחומא ויגש

א"ל יוסף בא ונתוכחכ שנינו אמור מילך וסדור דינך, מיד אמר יהודה לנפתלי לך וראה כמה שווקים יש במצרים, קפץ וחזר אמר ליה שנים עשר, אמר יהודה לאחיו אני אחריב מהן שלשה וטלו כל אחד מכם אחד ולא נשאר בהם איש, אמרו לו אחיו, יהודה מצרים אינה שכשם אם אתה מחריב מצרים תחריב את העולם כולו, באותה שעה ולא יכול יוסף להתאפק, אמר רבי שמואל בר נחמן לסכנה גדולה ירד יוסף שאם הרגוהו

הָרָאשׁ, כָּלֶם, הַפְּנִים שְׁלֶהֶם כְּחֻזְרָה. יֵשׁ כְּפֹאֵלָה שְׁבִלְיָה הַפְּנִים מִתְּעַקְמוֹת טִיפָה, אַחְרֵי זֶה צְרִיכִים פִּיזִיּוֹתֶרְפֵּיָה, שְׁנֵה שְׁנֵתִים עַד שְׁמַחֲזִירִים אֶת הַפְּנִים לְמָקוֹם. יֵלֵד נוֹלֵד עִם פְּנִים יִשְׂרוֹת, מִי יוֹדֵעַ אֵיזָה פִּיזִיּוֹתֶרְפֵּיָה, אֵיךְ מַחֲזִירִים פְּנִים

מראי מקומות והערות

אני יוסף פרחח נשמתן, כשעומד הקדוש ברוך הוא לדין דכתיב ביה (מלאכי א) "ומי מכלכל את יום בואו ומי העומד בהראותו" שכתוב בו "כי לא יראני האדם וחיו" (שמות לג) עאכ"ו, ומה זה נבהלו אחיו מפניו כשיבוא הקדוש ברוך הוא לתבוע עלבון המצות ופשעה של תורה עאכ"ו, עשה הקדוש ברוך הוא להם נס וחזרה נשמתן, אמר להם יוסף הנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימינ כי פי בלשון הקודש אני מדבר, ולא היו מאמינים בו עד שפרע את עצמו והראה להם חותם ברית, וכל כך למה מפני שיצא מאצלם בלא חתימת זקן ועכשיו היה עומד למלך בחתימת זקן, כיון שהכירוהו בקשו להרגו ירד מלאך ופורם בארבע פנות הבית, באותה שעה צווח יהודה בקול גדול ונפלו כל חומות שבמצרים והפילו כל החיות שבמצרים ונפל יוסף מכסאו וירד פועמדין לכניסו ונפלו שיניהם וכל הגבורים שהיו עומדין לפני יוסף נהפכו פניהם לאחוריהם ולא החזירו עד יום מותן שנאמר (איוב ד) "שאגת אריה וקול שחל ושני כפירים נתעו", לפיכך הוא אומר והקול נשמע בית פרעה ואין קול זה אלא קול יהודה שנאמר (דברים לג) "שמע ה' קול יהודה", כיון שראה יוסף שהיתה להם בושה גדולה אמר להן גשו נא אלי ויגשו וכל אחד ואחד היה מנשקו ובוכה עליו שנאמר "וינשק לכל אחיו ויבך עליהם", וכשם שלא פייס יוסף את אחיו אלא מתוך בכיה כך כשיגאל הקדוש ברוך הוא את ישראל מתוך בכיה הוא גואלם שנאמר (ירמיה לא) "בבכי יבאו ובתחנונים אוכלים אוליכם אל נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה כי הייתי לישראל לאב ואפרים בכורי הוא".

אחיו אין בריה בעולם מכירו ולמה אמר הוציאו כל איש מעלי, אלא כך אמר יוסף בלבו מוטב שאהרג ולא אבייש את אחי בפני המצרים, אמר ליה יהודה ליוסף תדע שמתחלה לא באת עלינו אלא בעלילות, בתחילה אמרת לנו מרגלים אתם, שניה אמרת לראות את ערות הארץ באתם, שלישית גביע גנבתם, אני נשבע בחיי אבי הצדיק ואתה נשבעת בחיי פרעה הרשע אם אני אוציא חרבי מנרתיקה אמלא כל מצרים הרוגים, א"ל יוסף אם תוציא חרב מנרתיקו אני כורכו על צווארך, אמר ליה יהודה אם אפתח את פי אבלע אותך, אמר ליה יוסף אם תפתח פיך אני סותמו באבן, אמר יהודה ליוסף מה נאמר לאבא, א"ל אמור לאביך הלך החבל אחר הדלי, א"ל יהודה דין שקר אתה דן אותנו, א"ל יוסף אין לך דין שקר כמכירת אחיכם, א"ל יהודה נורא דשכם דליק בלבי, א"ל יוסף נורא דמתר כלתך אנא מטפי, א"ל יהודה רתח אנא ולית דמהימן לי, א"ל יוסף רתחא דיךך אנא מתבר, א"ל יהודה עכשיו אני אצא ואצבע כל שווקים שבמצרים בדם, א"ל יוסף צבעים הייתם מימיכם שצבעתם כתונת אחיכם בדם ואמרתם לאביכם טרף טרף, כיון שראה יוסף שהסכימה דעתם להחריב את מצרים, אמר יוסף בלבו מוטב שאתודע להן ואל יחריבו את מצרים, אמר להן יוסף לא כך אמרתם שאחיו של זה מת אני קניתי אקראנו ויבא אצלכם, התחיל קורא, יוסף בן יעקב בא אצלי, יוסף בן יעקב בא אצלי ודבר עם אחיך שמכרוך, והיו נושאים עיניהם בארבע פינות הבית. א"ל יוסף למה אתם מסתכלין לכאן ולכאן אני יוסף אחיכם, מיד פרחח נשמתן ולא יכלו לענות אותו אר"ו ווי לנו מיום הדין ווי לנו מיום תוכחה ומה יוסף כשאמר לאחיו

גם זה. זה משהו נורא, מה שעשה יהודה, יש כתבי אישום, בכריסל, בהאג, זה לא פשוט, הוא צריך לעמוד לדין על זה, סיבב לכלם את הראש מאה שמונים מעלות אחורה, בצעקה אחת. יוסף ראה את זה, הבין שהמצב מאוד קריטי! עוד דקה מתריבים את מצרים, יהודה אמר לנפתלי תתן ריצה, נפתלי תוך שתיים עשרה שניות חזר, עבר בכל הרחובות, אמר יש במצרים שתיים עשרה רחובות, יהודה אמר אתם תשע, אני שלוש, יוסף שמע את זה הבין כבר גמרנו, זה הסוף של מצרים, הולכים להחריב את מצרים, מה יש אם אחרי זה יבואו כל העולם, תבוא אמריקה, יבוא פוטין, יבוא טראמפ, יש יהודים זה עם של רוצחים, כמו שאומרים היום, הם יורים שמונים טילים ביום, ואנחנו יורים כדור אחד, ואומרים הנה המן היטלר צדק, עם של רוצחים, מאמינים בזה, הוא נקרא צדיק הדור היום, אם היטלר היה חי הוא היה מקבל פרס נובל לשלום, מאוניברסיטת פיטסבורג, נתנו לו פרס נובל לשלום, כל אוניברסיטה נותנת פרס.

פרס למשהו, בדיוק שנה לפני שהשואה התחילה, הוא קיבל פרס נובל לשלום מאוניברסיטת פיטסבורג, [-] הוא (איינשטיין?) אמר אם ככה, אני מתחכם, שדדו לו את כל הבית, בנס הוא לא היה. אם הוא היה, היו הורגים אותו, אם הוא היה באמריקה היה לו קונסול אמריקאי, הגרמנים אמרו לו, אל תעזו לחזור, אם אתה חוזר שוחטים אותך, תולים אותך בחוצות, כי היטלר אמר אני לא משתמש במה שיהודי נגע, זה יין נסך. הוא נורא נזהר מיין נסך.

שְׁהִיְתָה בפלישה בנורמנדי הוא אמר אל תפריעו לי. אם חתול מתחכך בגדר אז מעירים אותו מהשינה, לילה אחד אני רוצה לישון. זה היה נס. אותו לילה כלם היו ערים, הלכו להשתעשע, והוא הלך להשתכשך לו שם בג'קווי, והוא ישן לו שנת ישרים שמונה עשרה שעות, עד היום הוא ישן, שנת ישרים.

כל זה צריכים לדעת, כל זה חייבים לדעת!! חייבים לדעת שזה יהיה בששי לששי זה

שְׁעַכְשֵׁיו נִצְלָנוּ, אֲנַחְנוּ חַיִּים, אָנִי הֵייתִי אֲזֵי יֶלֶד בֶּן עֶשֶׂר, לֹא הִבַּנְתִּי מֵה קוֹרָה בְּכָלֵל, הִבַּנְתִּי שֶׁהִמְלַחְמָה נִסְתִּימָה.

”כָּל יְקָר רָאֵתָה עֵינֹו” (איוב כח, י), זֶה הוֹלֵךְ עַל אֱלוֹ שְׁנַעְקָדוֹ עַל קְדוּשׁ ה'. ה' הַרִיחַ רִיחַ שְׁמֵד, ה' הַרִיחַ כִּי זֶה רִיחַ נְחוּת, זֶה דוֹר שֶׁל שְׁמֵד, כְּשֶׁאֲדָם הוֹלֵךְ עַל קְדוּשׁ ה', זֶה הַכִּי גְבוּהַ שָׂרָק יָכוֹל לְהִיּוֹת, אֵינִי יוֹתֵר גְבוּהַ מִזֶּה. אֲדָם בָּא לְעוֹלָם רַק לְלַכֵּת עַל קְדוּשׁ ה', בְּשִׁבִיל זֶה הוּא בָּא לְעוֹלָם, כָּל הַבְּרִיאָה, ”כָּל יְקָר רָאֵתָה עֵינֹו”, זֶה כָּל אֱלוֹ שֶׁהוֹלְכִים עַל קְדוּשׁ ה', הֶעֱקָר זֶה לְמוֹת עַל קְדוּשׁ ה', כָּל מֵה שֶׁבָּאנוּ לְעוֹלָם זֶה לְמוֹת עַל קְדוּשׁ ה', זֶה כָּל מֵה שֶׁנִּבְרָאנוּ. רַבִּי נִתָּן כּוֹתֵב בְּתַפְלָה פ”ו¹⁵ תַּפְלָה רֵאשׁוֹנָה שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל, אָנִי רוֹצֵה לְמוֹת עַל קְדוּשׁ ה' שֶׁבִּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן יִהְיֶה קְדוּשׁ ה' שֶׁאֲדָם יִחְיֶה מֵאָה עֶשְׂרִים כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, וּבִיּוֹם הָאֲחֵרוֹן יִהְיֶה קְדוּשׁ ה'. כְּתוּב שֶׁהַבֵּית יוֹסֵף מֵת עַל קְדוּשׁ ה'. וְהָרִי הוּא נִפְטָר בְּמִיתָה רְגִילָה? אוֹמְרִים

הִיָּה ט”ו סִיּוֹן, עוֹד חוֹדֵשׁ בְּדִיוּק, עוֹד חוֹדֵשׁ בְּדִיוּק, זֶה הִיָּה הַיּוֹם, כִּי יִשְׂרָאֵל לֹא מְבִינִים בְּשׂוֹאָה שֶׁחֲטוּ שֵׁשׁ מַלְיוֹן שָׁזָה תִּשְׁעַ, אוֹמְרִים לֹא!!! אָבֵל אַתֶּם לֹא הֵייתֶם עוֹד מְדִינָה אֲזֵי, וְאַתֶּם מֵה שֶׁחֲטוּ, אַתֶּם הִיְהוּדִים שֶׁחֲטוּ, לֹא אַתְּכֶם, אַתֶּם הָאֲמֵרִיקָאִים לֹא שֶׁחֲטוּ, הָאֲמֵרִיקָאִים רַק נִהְרָגוּ, אוֹלֵי חֲמַשׁ אֶלֶף, לֹא יוֹתֵר. בְּפָרֶל הַרְבּוּר נִהְרָגוּ יוֹתֵר, אוֹלֵי עֶשֶׂר אֶלֶף, בְּסִטְטוּס שֶׁבַע שְׁעוֹת, אֵיךְ אֲדָם לֹא רוֹאֵה שֶׁבַע שְׁעוֹת שֶׁטְסִים, מֵה, אֶלָּא הַכֵּל רָאוּ, הַכֵּל יִדְעוּ צָרִיכִים לְהִתְחִיל וּכְדִי לְהִסְבִּיר לְפִנֵּי יִצְאָו לְמַלְחָמָה נִתְּנוּ לָהֶם לְפָגוּעַ בְּפָרֶל הַרְבּוּר, כִּי הֵם הָיוּ נִגְדֵי לְהִתְחִיל מְלַחְמָה, וּבִיּוֹם אֲחָד הָיוּ כּוֹבְשִׁים אֶת כָּל אֲמֵרִיקָה. כִּי הֵם לֹא הִכִּינוּ נֶשֶׁק, לֹא הִכִּינוּ פְּלִים, לֹא הִיָּה לָהֶם מְטוּסִים, לֹא הִיָּה לָהֶם צוֹלָלוֹת. לֹא הִיָּה לָהֶם כְּלוּם. תִּשְׁבּוּ. הַגְּרָמָנִים הוֹדִיעוּ הֵם רַק כְּבָשׁוּ אֶת אֲנָגְלָה וְאַחֲרֵי זֶה אֶת אֲמֵרִיקָה בִּיּוֹם אֲחָד. הֵם הִכִּינוּ שֵׁם בּוֹנֵקְרִים לְמַטָּה, אוֹכֵל לְשֹׁנָה, בְּסִדְר. הָיוּ יוֹרְדִים מִיַּד לְבוֹנֵקֵר בְּתוֹךְ שְׁנֵיָה, בּוֹוִשִׁינְגִטוֹן בְּבֵית הַלְבָן, כָּל זֶה אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים

לא! יש כאלה יסורים פנימיים, הרבי אמר שפכר לא צריך שום יסורים, כי אני נטלתי את כל היסורים עלי.

לבן אודליה, אחרי שפכר זרקו אותה חמש פעמים לים, חמש פעמים זרקו אותה לים, הבעל שם טוב שאל אותה, תגידי מה את רוצה, שנוזרוק את הכתבים או אותך. בטח אותי, תזרק אותי לים, מה, טוב הוא זרק אותה לים, איך שהיא נוגעת במים, אז הגלים הפסיקו, טוב, מיד הוציאו אותה, ומיד חזרו איזה גלים, מאה מטר גלים. טוב, הורידו אותה פעם שניה, עד הקרסול, מאתיים מטר גלים, נהיה שקט, בום, ושוב מוציאים אותה. וחרו הגלים שלש מאות מטר גלים, הורידו אותה עכשיו עד הברכיים, וואי, איך שמורידים אותה עד הברכיים, הגלים הפסיקו. בום! פתאום בום! מוציאים אותה, איזה גלים, אלף מטר, האננה עולה, אלף מטר לגבה בום! מתרסקת מתנפצת לרסיסים רסיסים רסיסים. הבעל שם טוב אמר את שם ה' המפורש הכל התחבר מחדש. טוב

ראו שזה לא עסק, מה עושים, טוב, מורידים אותה עד המותניים. נהיה שקט, ים כמו ראי, איזה ים מתוק כמו ראי, אפשר לראות את הפנים. רק מוציאים אותה. בום! גלים של שני קילומטר גבה, עד הירח הגיעו הגלים. וואי, מה עושים עכשיו? טוב, מורידים אותה עד הצנאר, נהיה שקט, רגע, רגיעה, איזה שלווה, איזה ים מתוק, איך האננה מתגלשת לה ככה על הגלים, גלים גלים קטנים, כזה תענוג לא היה מבריאת העולם. טוב, מוציאים אותה, היא כבר היתה עד הצנאר. בום! גלים שני קילומטר גבה, שלוש קילומטר גבה, האננה עולה שלוש קילומטר גבה ויורדת מתנפצת לרסיסים רסיסים, כבר לא רואים את הפרורים, הבעל שם טוב אומר את שם ה' המפורש, הכל התחבר מחדש. טוב, אין ברירה, צריכים להוריד אותה שכל הראש יכסה במים, טוב, אין ברירה, לוקחים את החבל, מורידים אותה, כבר כל הראש מכסה במים, כבר לא רואים שערה אחת, אבל קצה החבל, עוד מישוהו מחזיק בחבל. פתאום היא קמה, מוציאה את

מה זה שבועים וחמש אֶלֶף, כתוב במגילה, שְׁמֵרְדְּכֵי הָרֵג שְׁבָעִים וחמש אֶלֶף, זה כתוב במגילה זה כתוב. מה, תראו, הנה רוסים, הוא ידע לדבר רוסית, הוא אמר להם, אתם לא קראתם מה שכתוב לפני זה שרצו להרוג ביהודים מנער ועד זקן, טף ונשים ביום אחד, מה להרוג עשרים מליון יהודים, מה אתם רוצים, הם באו עם גרזנים, מה, יום אחד, שש בבוקר הם באו עם גרזנים, אמרו יאללה, באיסטנבול בחמש בבוקר, היו צריכים להודיע, בחמש שש, כמו חברון. התחיל בשש בבוקר, גמרו בשבע וחצי. תוך שעה וחצי שחטו את כל היהודים. כמה זמן זה לשחוט את כל היהודים, לכל אחד יש עשרה שכנים, כל אחד עם עשרה גרזנים, מה זה בעיה, תוך שתי שניות, עשר שניות, מה רצו לעשות "יודען ריין" מה שהיטלר לא הצליח, הם רצו להצליח לנקות את איסטנבול מיהודים, שלא יהיה יהודי אחד באיסטנבול.

הבעל שם טוב אמר שהיה שם יהודים במדרגת תנאים, מה שהיה באיסטנבול, זה היה

הראש מהמים ומבקשת להעלות אותי בחזרה, להעלות אותי בחזרה, מה יהיה מה? לזרק את הכתבים, זרקו את הכתבים. ואי, היא אמרה, עכשיו יבוא ילד יבוא לי נכד, יבוא לי ניין, יבוא לי כזה צדיק שימתיק את כל הגזירות בעולם!!! כל הגזירות.

אנחנו עכשיו בארץ ישראל הכל בזכות רבינו, כל יום זורקים טלים, כל יום מפציצים, אשה אחת רצה עם התינוקת שלה נפתח לה הראש, עד עכשיו היא לא התעוררה. כל יום מאה טילים, מאתיים טלים, אנחנו יורים יריה אחת, בום! אומרים היהודים ירו, כל הטלוויזיות, היהודים ירו, נפגעה ילדה, אז מה, זה ממש חוטפים ילדות, מוציאים תינוקות.

הוא שואל אותו ב"האיש שלא נכנע", ר' לייזער נס עשרים שנה, שלושים, חמישים, הוא אומר, מצאו מגלה, מה שמצאו זה לא בעיה, רק מגילה. זה המתת רת שלכם, זה כתב המרדות, פה יש את כל הסודות שלכם. טוב, תרגמו את זה לרוסית, אחרי יום באים אליו,

המקום הכי קדוש בעולם, שם זה היה קושטא לכן כתוב, בגמרא גיטין 'קושטא', כי כל העבודה של האדם זה 'קושטא', האדם בא לעולם ל 'קושטא', רק להגיד את האמת, קושטא בארמית - אמת, לא לפחד להגיד את האמת. לא לפחד, לא לפחד, האמת רק יעשה טוב. פי השקר הכי גדול הכי טוב בעולם זה להגיד אמת. תמיד תגיד אמת, אל תפחד תראה, יהיה לך ניסים, יהיה לך נפלאות. תגיד בחדר הייחוד לאשתך, שאתה רוצה לבא כל לילה רק בתשע, כי אם אתה אומר בשבע, ויהיה פיגוע בשער שכם, האשה כבר בוכה עד הבוקר, לא יכולה להתאושש. היא היתה בטוחה שזה בעלה¹⁶. אדם הולך בשער שכם, בום! עכשיו הרמדאן, לערבים אין סגר. בטלו את הסגר ברמדאן. יאללה, בשלוש בבוקר תצאו למסגדים, תתפללו, תשבו תהרגו אחד את השני, תדקרו אחד לשני.

כשאנחנו באנו לפני שלושים וחמש שנה, בתשמ"ב הגענו, שלושים ושמונה שנה. היה הרמדאן בתמוז, עכשיו הוא כבר זו לסיון, עכשיו הוא כבר באייר, אחרי שלושים ושלוש שנה, זה חוזר לאותו מקום, עכשיו כבר עברו עוד שבע שנים, הוא כבר עבר שני חודשים היום זה התחיל בא' אייר, ופותחים להם את המסגדים, פותחים להם את הכל רק לא ליהודים, יהודי מתפלל זה עבירה, זה פקוח נפש, ישר ניגש אליו שוטר איך התפללת, איך העזת להתפלל.

אבל "וכל יקר ראתה עינו" בשואה אנשים התפללו. הניחו תפלין. אפילו שרמסו אותם עם המגפים המסומרות שלהם, עם המגפים המסומרות עשו מהם שווארמה. עשו מהם פתה פלאפל, עשו מהם פיצה, פיצה לכבוד שבת קודש עשו מהם. רמסו מי שתפסו אותו עם תפלין וזה היה המחנן

מראי מקומות והערות

מה הוא עשה להם? ואנחנו נקראים הרוצחים! זה לא משנה, בנס אודל חיה, היא ניצלה, זה הנס הכי גדול שהיה מבריאת העולם.

¹⁶ עכשיו רצחו בשער שכם, בניטה, ועמדי, שלושה ובשובו בנים, ושבע מעטרת כהנים, נחמיה, מה נחמיה עשה להם? נחמיה הכי צדיק שבעולם, הלך להציל את אהרן בניטה, ועוד שני תינוקות שני כדורים ברגל, וילד בן שנתיים, שנה.

מליארדים השפלות, הוא שואל אותו, את השאלה איפה ימינה איפה שמאלה, איפה הכביש.

הוא איציק (הסוהר) שאמר לי שרחל לא אמרה שהיא קבלה מיעקב את הסימנים, היא אמרה שזה כזה סוד כזה, זה סוד במשפחה. ואני נודע לי מהסוד הזה, שצריכים לגעת בתנוף או ביד ימין, או ביד שמאל, ברגל ימין. זה נודע לי ככה, אני אומרת לך את הסוד הזה, אם לא אז הוא לא יגיד הרי את מקודשת לי, צריכים לגעת לו בתנוף ובכוהן שמאל, ובתנוף ובכוהן רגל ימין הוא ספר לי שאשתו החליטה לעשות לכבוד היום הולדת שלו טיול לברלין, הוא כעס עליה, צעק עליה, היא אמרה נהיית חניוק, נהיית שובו בנים, שאתה שיד לכת הזאת, מה קורה אתך? מה קרה זה ברלין? לא ברלין זה רוצחים! מה זה רוצחים, זה אנשים הכי עדינים בעולם. בקצור הוא אומר טוב, בתנאי שנסע להמבורג. המבורג שם ר' יונתן איבשיץ, היעב"ץ, זה התנאי! אם את רוצה שנסע אתך להמבורג, ליעב"ץ שמה גדולי הדור

הרב וואלעס, שתפסו אותו עם תפלין רמסו אותו עד שעשו ממנו שווארמה, פתה פלאפל, פיצה למוצאי שבת. ואחרי זה החליטו לתלות אותו, שמו אותו על השלחן, על חבל, עם עניבה, פי אצל האשכנזים העניבה כלפי מטה, אכל אצל הגרמנים העניבה כלפי מעלה. אכל זה עניבה, לא יותר מעניבה!!! איך הם לא נחנקים... זה פלא, שמו שולחן. מזיזים את השלחן, והוא תלוי באויר! בקצור אומרים לו מה אתה רוצה לפני המות. הגרמנים הם אצילי נפש, ביטשע, דנקישע, [בבקשה, תודה...] כל המילים הכי יפות בעולם, זה אצל הגרמנים, אין עדינות כזאת, לפני שהולכים לדבר אתך, לשאול, הם מתנצלים מאה פעם. ביטשע, דנקישע, סליחה שאני מדבר אתך, שאני מעיז לפנות אליך שאני בכלל שואל אותך, שאתה כזה אדם חשוב, אתה גדול הדור, אתה מלך מלכי המלכים אני "תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם", מי אני בכלל, וככה האדם עושה מעצמו אפס ואין אפס ואין אפס ואין, ואחרי שעשר דקות הוא השפיל את עצמו

צדיקים של מאות שנים, טוב, בסדר, ביום האחרון נסע להמבורג, ביום שני טסים, יום ראשון לפני העזיבה, נטוס, נסע להמבורג. טוב, ומגיעים לגרמניה, קונים פרטיסים לרכבת לתשע בערב, תשע זה חצי מחיר. כל שעה זה מחיר אחר, תשע פה כלם בעבודה זה חצי מחיר. רואים שלוש שעות נסיעה, מתקרבים להמבורג, יגיעו בשתים עשרה, עד שיגיעו לבית הקברות זה ארבעים וחמש דקות, יגיעו ברבע לאחד, זה כבר יהיה סגור. זה רק פתוח לתירים. אף אחד לא הולך לבית קברות שמה, זה רק פתוח לתירים, זה מטעם הממשלה, זה אתר תיירות, זה מוזיאון כזה. לראות את המצבות של היעב"ץ של רבי יהונתן איבשיץ בטלו את הפרטיס להמבורג אני נסעתי להמבורג. יוצאים בשמונה וחצי, בסדר. קנו מחדש פרטיס, פי שתים, פרטיס פי שתים, קנו מחדש פרטיס. באחת עשרה וחצי, הם עוד במרחק שעה, שעה, הם עוד שעה מבית הקברות, שעה מהתחנה האחרונה עוד ארבעים וחמש דקות. בקצור הוא נהיה שבור, הגיע איזה

גרמני כזה, ניגש אליו גרמני אחד, מה אתה שבור, למה אתה שבור? תהיה בשמחה, אתה ברסלב, אתה שובו בנים. תהיה בשמחה. מה זה אתך. תמיד תהיה בשמחה אל תתיאש. למה אתה מתיאש, אבדת כסף? גנבו לך את הארנק? מה? מה? היה לך מליארד דולר בכיס? מה? מה קרה? מה אתה, אתה נראה שבור, עצוב הוא נכנס ממש לדכאון. הוא רואה שגרמני, הוא היה צריך להגיע להמבורג, ולהמבורג אפילו הוא יגיע ברבע לשתים עשרה, אבל זה ארבעים וחמש עד לבית הקברות, מהתחנה אחרונה. טוב, הגרמני הזה מה הוא יכול לעזור לו, גרמני גרמני, הוא מה הוא יכול לעזור לו, טוב, הוא אומר אין ברירה הוא יספר לו. תשמע אשתי סחבה אותי לברלין, ואני לא רציתי לבוא לברלין, ובסוף התפשרנו על המבורג, היום יום ראשון מחר כבר טסים לארץ ועד שנגיע לתחנה אחרונה זה יהיה רבע לשתים עשרה, בשתים עשרה כבר סוגרים את בית הקברות, זה רק ארבעים וחמש דקות מתחנה אחרונה ועד בית הקברות, עד שאני

יִרְאֶה גִּיהֲנוּם, גִּיהֲנוּם בְּטוֹחַ כְּבוֹר לֹא יִרְאֶה. פִּתְאוּם בֶּא הַגְּרָמְנִי בְּעֵצְמוֹ, הוּא נִגְשׁ אֲלֵיהֶם הוּא רָאָה אוֹתוֹ שְׂבוּר מְדָכָא, הוּא אוֹמֵר, אֲתָה בְּרִסְלָב, מַה אֲתָה מְדָכָא כָּל כֶּן, הֵייתָ בְּאוּמָן פֵּעַם? הוּא עוֹד לֹא הֵיָה בְּאוּמָן אָבֵל אֲשֶׁתוֹ כֵּן הֵיָתָה. בְּקִצּוֹר הֵם עוֹמְדִים עֲכָשְׁיוֹ לְחִפְשׁ מוֹנִית. בְּסִדְר, יָרְדוּ, רַק מוֹנִית לְחִפְשׁ זֶה אֲרֻבְעִים וְחֲמֵשׁ דְּקוֹת. בֵּינְתִימִים יִסְגְּרוּ אֶת בֵּית הַקְּבֻרוֹת, נִשְׂאָר עֲשָׂרִים דְּקוֹת בְּדִיוֹק, הֵם עוֹצְרִים מוֹנִית. הֵהוּא לֹא יוֹדֵעַ מַה זֶה, הוּא אוֹמֵר לוֹ, סְמֻנְטְרִי סְמֻנְטְרִי, מַה זֶה סְמֻנְטְרִי, זֶה בְּאַנְגְּלִית, צְרִיכִים לְהַגִּיד בְּגֵרְמָנִית. הוּא לֹא יוֹדֵעַ אֲנַגְּלִית, פִּתְאוּם רוֹאִים זוּג, זוּג יְהוּדִים. הֵם רוֹאִים מֵהַחֲלוֹן, הֵם מִיד נִעְצְצָרִים, זוּג יְהוּדִים, הֵם רָאוּ לְבוּשׁ יְהוּדִי, כֵּן אֵיפֹה זֶה בֵּית הַקְּבֻרוֹת, כֵּן יְמִינָה, שְׂמֵאלָה, יְמִינָה. מֵהָר, נוֹ, שְׁתֵּי דְקוֹת מְגִיעִים, נִשְׂאָר לָהֶם עוֹד חֲמֵשׁ דְּקוֹת שְׂסוּגְרִים אֶת בֵּית הַקְּבֻרוֹת. מַה. בְּאַחַד בְּלִילָה, עֲכָשְׁיוֹ לֶךְ תְּחַפֵּשׁ אֶת ר' יְהוֹנָתָן אֵיבְשִׁין, וְאֵת הַיַּעֲבֹבִין, אֶת כָּל צְדִיקֵי הַדּוֹרוֹת, אֵיךְ תִּמְצָא אוֹתָם, אֵיפֹה תִּמְצָא אוֹתָם. הַתְּבַרֵּר שׁוֹאֲתֵי הַמְּנַהֲלֵת שֶׁל בֵּית הַקְּבֻרוֹת,

אֲשִׁיג מוֹנִית. הוּא אוֹמֵר לוֹ, יוֹרְדִים אֲרֻבְעַת תַּחְנוּת קוֹדֵם וְאֲתָה יוֹרֵד לְיַד בֵּית הַקְּבֻרוֹת. הוּא אוֹמֵר לוֹ, זֶה בְּדִיוֹק עוֹד שְׁלוֹשׁ תַּחְנוּת, אֲתָה יוֹרֵד, יְהִיָה לֶךְ עוֹד חֲצִי שְׁעָה, תְּתַפֵּס מוֹנִית, וְחֲמֵשׁ דְּקוֹת מִשָּׁם זֶה הַבֵּית קְבֻרוֹת. וּוּאִי !!! כְּזֶה נֵס הִיא רְאֵתָה אֶת זֶה, נִפְתַּח לָהּ הַעֵינַיִם, הַפֵּעַם הִיא יוֹדַעַת שְׁשִׁי ה' בְּעוֹלָם, הֵייתִי בְּטוֹחָה שְׂסַחֲבַת אוֹתִי, הִיא כְּבוֹר הַתְּחִילָה לְמַרֵּר לוֹ אֶת הַחַיִּים, וְתִרְגַּנוּ עַל הַשׁוֹפִינֵג, וְתִרְתִּי עַל... רְצִיתִי לְקַנּוֹת שְׂמֻלוֹת חֲדָשׁוֹת, שְׂמֻלוֹת בְּגֵרְמָנִית זֶה הִכִּי יְפוֹת שְׂבַעֲוֹלָם, שְׂהַבְּאֲתִי כֶּסֶף בְּלִי סוֹף, הַכֹּל וְתִרְתִּי בְּשִׁבִילֶךָ, שִׁיְהִיָה לֶךְ טִיפָה שְׂמֻחָה. כִּי אֲתָה לֹא נִהְיָה מִסְתֵּם טִיּוֹל בְּהַמְבוּרָג, וְהַכֹּל לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְבַעֲלִי, אֲשֶׁה נִבְרָאָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְבַעֲלָהּ, הִיא אֲמָרָה בְּסִדְר, שְׂהִיא תִסַּע לְהַמְבוּרָג, נוֹתֵר עַל הַשׁוֹפִינֵג, נוֹתֵר עַל הַכֹּל, נוֹתֵר עַל הַקְּנִיּוֹת, מִתְּנֻנּוֹת לִילָדִים, וּבְסוֹף גַּם אֶת זֶה נִפְסִיד, בְּשִׁבִיל מַה הַגַּעַתִּי לְפֹה. וְהִיא הַתְּחִילָה לְמַרֵּר לוֹ אֶת הַחַיִּים, עֲשֵׂתָה לוֹ 'שְׂחוֹר מִשְׂחוֹר'. כְּתוּב שְׂאָדָם לֹא יִרְאֶה גִּיהֲנוּם, אִם יֵשׁ לוֹ אֲשֶׁה שְׂמֻמְרֵר לוֹ אֶת הַחַיִּים, הוּא לֹא

השומרת, מטעם המדינה, מטעם הממשלה, היא צריכה להתגייר עוד שבוע, היא כבר למדה, היא כבר אמרה אני רוצה להיות יהודיה, אני מיד מביאה אותך, אבל עוד חמש דקות סוגרים, אין לי מה לעשות, אני לא יכולה לעבור על החק. נהיה גם, והגיע אוטובוס של תורים, אוטובוס עם דנים, אוטובוס עם תורים מאנגליה, בלם לבושים, בהקפדה עם עניבות. בשביל התורים האלה צריכים להחזיק את בית הקברות עוד שעה, בינתיים היא הראתה להם בדיוק את כל בית הקברות, הראתה להם מפה, היא הראתה להם את המקום, היא הכירה את זה, את ר' יהונתן איבשיץ, ואשתו חזרה בתשובה, היא אמרה עכשיו אני יודעת שיש ה' בעולם, עכשיו אני יודעת ש'ה' חי וקיים, כאלה ניסים, כזה גם, נגד הטבע, נגד כל מה שהיא תארה. היא ראתה את ה' פעם ראשונה בחיים, ראתה אותו, ממש פנים אל פנים, רואים אותו ממש פנים אל פנים.

הארם בא לעולם לראות את ה' פנים אל פנים. יהודים

עברו את כל השואה, היה אחד מטשעריץ, הוא בא שלוש פעמים לקבוץ, בסוף משהו פגע בו, לא יודע, הוא לא היה ברסלב, הוא אמר, רפי נחמן הציל אותי, הוא ספר את כל הספור שכל יום היו באים האוקראינים, לוקחים משפחות מהבתים שוחטים אותם בשדות, שוחטים אותם חיים, מדליקים להם מדורות, והוא רץ לבונקר, אבל הוא ישב למעלה, הוא לא ירד לבונקר, הם כסו את הבונקר, צריכים שיהיה משהו למעלה, ראו אחד, אמרו בסדר, אז תפסנו אחד, יעשו ממנו חתיכות חתיכות, יעשו שווארמה, יעשו ממנו מלוח מלכה, יצלו אותו על האש, כמו את הבעל שם טוב, רצו לצלות אותו על האש, הבעל שם טוב אומר לר' הירש, נו, ר' הירש תן צעקה, תגיד, תגיד צעקה, תתחיל לשיר "לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו", תשיר משהו. הוא אומר כל המוחין פרחו לי, המדורה דולקת, ומשחזים את החרבות, משחזים ממש, עוד שניה שוחטים אותם, גם את אודל'ה חס ושלום, גם את ר' הירש. לי פרחו כל המוחין, כל

המוחין פָּרְחוּ לִי, אִז אֶתָּה תִּגִּיד, שְׁהוֹלַכְתָּ בְּכֹל רוּסְיָה וְשׁוֹחָטֵת
 תִּגִּיד אֶתָּה, הוּא אָמַר אֲנִי יוֹדֵעַ א' ב', אֲנָשִׁים, צוֹלָה אוֹתָם חַיִּים,
 תִּצְעַק א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י', הָאִידִמְקֵס הֵם הָיוּ שָׁם בְּאִי. וְזֶה
 וּוְאִי!! שׁוֹמְעִים מְרַכְּבָה, טְרָאח! הִיָּה אֶלְיָהוּ הַנְּבִיא הוּא לָקַח אוֹתָם
 מְרַכְּבָה! מִשְׁטָרָה הַגִּיעָה, בְּטַח זֶה חֲתוּךְ אֶת כָּל הַקְּשָׁרִים, עַד לִפְנֵי
 מִשְׁטָרָה הַצִּיּוֹנִית, מִשְׁטָרָה... הַשְׁקִיעָה שֶׁל שְׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח הַצְּלִיחוּ
 הַגְּזֵלִים בּוֹרְחִים הָאִידִמְקֵס, לְהַגִּיעַ לְאִיסְטַנְבּוּל, וְלֹא סִיֵּם הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל
 קוֹרְאִים לָהֶם אִידִמְקֵס, אוֹכְלֵי אוֹתוֹ אָחַד שְׁאֲמַר שֶׁר' נִחְמָן הַצִּיל אוֹתוֹ. (בֹּאֵר
 אָדָם, הַיּוֹם זֶה קְנִיבִלִים, אָבֵל פַּעַם
 קְרָאוּ לָהֶם אִידִמְקֵס, זֶה כַּת שְׁלֵמָה
 בַּשְּׂדֵה קַע"ז).



חוספות ממורינו הרב שליט"א

וּתִיכַף וּמִיָּד יֹאמֵר בְּפִיו וּבִלְבָבוֹ שְׂיֹתֵר
הָיָה לוֹ תַעֲנוּג וְשִׂמְחָה בְּעִשְׂיִית מִצְוַת
עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנִּזְכָּר לְעִיל
מִהַרְגֵּשֶׁת תַעֲנוּג גִּשְׁמִי הַזֶּה שֶׁהוּא
מִהַצְרֵעַת מִשְׁכָּא דְחַוּיָא, וְכִּף יֹאמֵר.
וְרֵאָיָה לְדָבָר שְׂיֹתֵר הָיָה לוֹ תַעֲנוּג
וְשִׂמְחָה בְּעִשְׂיִית מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁל
וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנִּזְכָּר לְעִיל שֶׁאֶפִּילֹו הָיָה
חוֹטְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאִמְצַע אֲכִילָה
וְהִיחֹד הַקְדוּשׁ לְעִשׂוֹת לוֹ הַעֲנִיּוּם קָשִׁים
הֵייתִי מִשְׂמַח אֶת עַצְמִי עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר מִתַעֲנוּג גִּשְׁמִי הַזֶּה, אֲךָ יוֹהֵר
שֶׁהָיָה דוֹבֵר אֶמֶת בְּלִבּוֹ וְשֶׁהָיָה אֹז
בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְקוּעַ עַל לִוַח לְבוֹ
בְּתוֹכוֹת וּבְפִנְיֹוֹת הַלֵּב בְּאֵמֶת גְּמוּרָה,
וְלֹא יִשְׁטֵה אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת כְּגוֹנֵב דַּעַת
עֲלִיּוֹנָה חֵם וְשָׁלוֹם.

שְׁבַחֵי הַרְ"ן יז

גַּם אָמַר שֶׁתַּעֲנוּג שֶׁל הַצְדִּיק הָאֵמֶת,
קָשָׁה עָלָיו עֲנִיּוֹת. וְלֹא דֵי שֶׁאֵין לוֹ שׁוֹם
תְּאוֹנָה בְּלָל, כִּי אִם אֲדַרְבָּא יֵשׁ לוֹ יִסְרוּן
מִזֶּה מִמֶּשׁ כְּמוֹ יִסְרוּי הַתִּינוּק בְּשַׁעַת
מִילָה. כִּי מִמֶּשׁ יִסְרוּן אֵלֹו יֵשׁ לְהַצְדִּיק
בְּשַׁעַת זְנוּג וְיוֹתֵר מִזֶּה. כִּי הַתִּינוּק אֵין
לוֹ דַּעַת, עַל כֵּן אֵין הַיִּסְרוּרִים שְׁלוֹ
גְדוּלִים כָּל כּוֹ, אֲכָל הַצְדִּיק שֵׁשׁ לוֹ
דַּעַת יִסְרוּרֵי גְדוּלִים מִהַתִּינוּק. וְזוֹ הָיָה
אֲצִלּוֹ דְבַר פְּשוּט וְאָמַר שֶׁכָּל אָדָם יָכוֹל
לְזַבּוֹת לְבוֹא לְמַדְרַגָּתוֹ זוֹ. וְכִפִּי הַנִּרְאָה
מִדְּבָרָיו הָיָה שֶׁקִּדְּשֵׁתוֹ שֶׁל עַצְמוֹ גְּבוּהָ
עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

צַעֲטִיל קִטָּן

מַרְבִּיעַ הַרְבֵּי רַבִּי אֵלִימֶלֶךְ מְלִיעֵנְסְק
זְצוּק"ל זִיע"א

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם
וְחֵי בָהֶם:

א. בְּכָל עַת וְרַגַע שֶׁהוּא פְּנוּי מִן הַתּוֹרָה,
וּבְפִרְט שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּטֵל לְבָדוֹ בַּחֲדָר אוֹ
שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ וְאֵינוֹ יָכוֹל לִישֹׁן, יִהְיֶה
מִהַרְהֵר בְּמִצְוַת עֲשֵׂה זוֹ שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי
בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִדְמָה בְּנַפְשׁוֹ וְיִצְיִיר
בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאִילוֹ אֵשׁ גְּדוֹל וְנוֹרָא בּוֹעֵר
לְפָנָיו עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבִיל
קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹכֵר אֶת טַבְעוֹ
וּמְפִיל אֶת עַצְמוֹ לְהֵאֵשׁ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, וּמַחְשֵׁבָה טוֹבָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
מְצַרְפָּה לְמַעֲשֵׂה, וְנִמְצָא שֶׁאֵינוֹ שׁוֹכֵב
וְיוֹשֵׁב בְּטֵל, רַק מְקַיֵּים מִצְוַת עֲשֵׂה
דְאוּרֵייתָא.

ב. בְּפִסּוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבִרְכָה
רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה יְהִרְהֵר בְּנִזְכָּר
לְעִיל, וְעוֹד יִכּוּן אִם יַעֲנוֹ אוֹתוֹ כָּל אוֹמוֹת
הָעוֹלָם בְּכָל עֲנִיּוּם קָשִׁים וּפְשֻׁטוֹ עוֹרוֹ
מִבְּשָׂרוֹ לְהַכְחִישׁ חֵם וְשָׁלוֹם בִּיחֻדוֹ,
יִסְבּוֹל כָּל הַיִּסְרוּרִים וְלֹא יוֹדֵה לָהֶם חֵם
וְשָׁלוֹם, וְיִצְיִיר בְּדַעַתוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאִילוֹ
עוֹשִׂין לוֹ בְּנִזְכָּר לְעִיל, וּבְזֶה יֵצֵא יְדֵי חַיּוֹב
קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפְלָה בְּדִין.

ג. גַּם בְּשַׁעַת אֲכִילָה וְהִיחֹד הַקְדוּשׁ יִכּוּן
בְּנִזְכָּר לְעִיל, וּבְשִׁתְּחִיל לְהַרְגִישׁ תַעֲנוּג
גִּשְׁמִי יִצְיִיר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ בְּנִזְכָּר לְעִיל,

קדושת הבכורה

| בקרבם לפני ה' |

נדב ואביהוא היו נשמות אדם הראשון, נדב ואביהוא שאלו שטפלו בהם נאמר עליהם "טמאים לנפש אדם", והכונה כתוב שער הפסוקים שהם היו נשמות אדם הראשון, הם היו הספירות נצח והוד. ויעקב אבינו שגם הוא היה נשמת אדם הראשון (זוהר, ח"א בראשית כא, ע"ב), ומה שכתוב (בראשית לב כו) זיגע בכף ירך יעקב אומר הזכר (צדוד המזרח בראשית לב לב) זה נדב ואביהוא, המלאך שרו של עשו פגע לו בכף הירך זה היה נשמות נדב ואביהוא שהם בחינת ספירות נצח והוד שזה בחינת רגלים, נצח ימין והוד שמאל.

נדב ואביהוא נפטרנו 'בקרבתם לפני ה' (ויקרא טו א). כי הם רק רצו להתקרב לה, הם רק

רצו להשרף למען ה', כל התשוקה שלהם היתה להשרף, ולכן אמר משה 'כה אמר ה' בקרובי אקדש' (שם י ג). משה אמר לאהרן שנדב ואביהוא גדולים ממני וממך, אמר האר"י הם היו יותר גדולים ממשה ואהרן באתגליא, משה ואהרן היו באתכסאי, נדב ואביהוא התשוקה שלהם היתה אש להבה, היתה פורצת גבולות, התשוקה של משה לה היתה מחבאת, איש לא ראה אותה, משה ואהרן היו באתכסאי והם היו באתגליא. "כל בית ישראל יבכו את השרפה" (ויקרא י ו), עם ישראל חשב בתמימות שהם יותר גדולים, האש להבה שלהם כבשה כל גבולות, היתה לעין, כל האהבה שלהם לה יתברך חצתה כל גבולות, ולכן הם התעברו באליהו הנביא שעלה בסערה השמימה (שער הגלגולים ד). (מסע אל השרשים)



קדושת הצדיקים

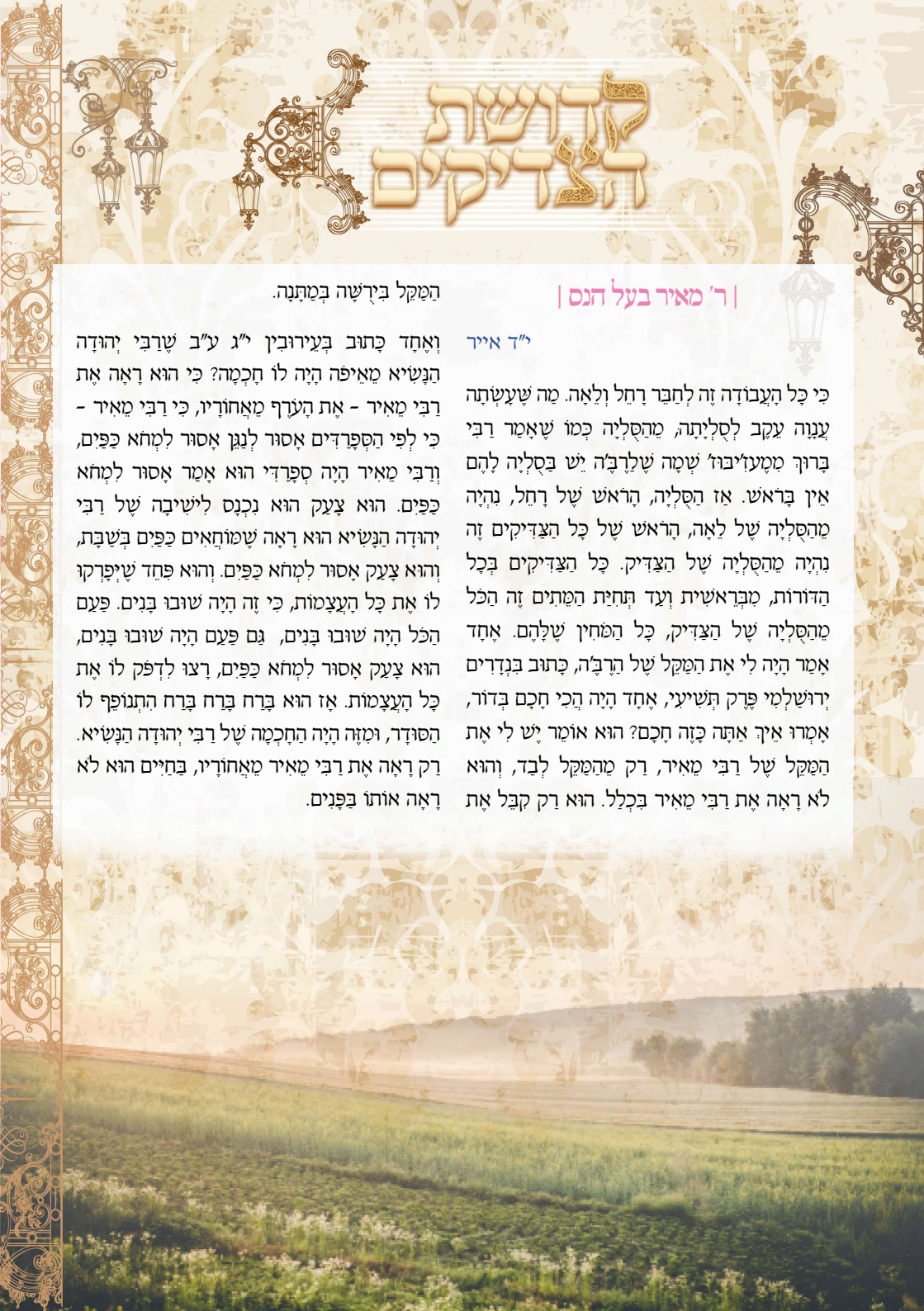
המקל בירשה במתנה.

| ר' מאיר בעל הנס |

י"ד אייר

ואחד כתוב בעירובין י"ג ע"ב שרבי יהודה הנשיא מאיפה היה לו חכמה? כי הוא ראה את רבי מאיר - את הערף מאחוריו, כי רבי מאיר - כי לפי הספרדים אסור לנגן אסור למחא כפים, ורבי מאיר היה ספרדי הוא אמר אסור למחא כפים. הוא צעק הוא נכנס לשיבה של רבי יהודה הנשיא הוא ראה שמוחאים כפים בשבת, והוא צעק אסור למחא כפים. והוא פחד שיפרקו לו את כל העצמות, כי זה היה שובו בנים. פעם הכל היה שובו בנים, גם פעם היה שובו בנים, הוא צעק אסור למחא כפים, רצו לדפק לו את כל העצמות. אז הוא ברח ברח התנופף לו הסודר, ומזה היה החכמה של רבי יהודה הנשיא. רק ראה את רבי מאיר מאחוריו, בחיים הוא לא ראה אותו בפנים.

כי כל העבודה זה לחבר רחל ולאה. מה שעשתה עגוה עקב לסליתה, מהסליה כמו שאמר רבי ברוך ממעזיבוז' שמה שלרבה יש בסליה להם אין בראש. אז הסליה, הראש של רחל, נהיה מהסליה של לאה, הראש של כל הצדיקים זה נהיה מהסליה של הצדיק. כל הצדיקים בכל הדורות, מבראשית ועד תחית המתים זה הכל מהסליה של הצדיק, כל הפוחין שלהם. אחד אמר היה לי את המקל של הרבה, כתוב בגדרים ירושלמי פרק תשיעי, אחד היה הכי חכם בדור, אמרו איך אתה כזה חכם? הוא אומר יש לי את המקל של רבי מאיר, רק מהמקל לבד, והוא לא ראה את רבי מאיר בכלל. הוא רק קבל את



מילתא דבר יהותא

4: לראות עכביש זה שטויות – הבעיה מתחילה
כשהוא נעלם....



5: הכי מעליב, שיש פיגוע בעיד שלך – ואף
אחד לא מתקשר לבדוק...



6: כשיש לך ילד אחד – אתה הורה, כשיש לך
שני ילדים – אתה נעשה שופט.....



7: בעל ואשה תמיד מגיעים ביניהם להסכמה.
הבעל מודה שהוא טעה, והאישה – מסכימה
איתו.....



8: השפה שלנו נקראת שפת 'אם' – כי האבא
ממילא לא מקבל הזדמנות לדבר....



ט: עד שבן אדם מצליח להרדם באוטובוס –
הפקק משתחרר....



01: אף פעם אל תיכנס לויכוח עם אשה עצובה,
שמחה, כועסת, רעבה – או כשהיא נושמת....

| בדיחות |

1: תודה שבחרתם ברכבת ישראל – איזה עוד
רכבת יש?!



2: הבוס: שלח אחת מהבדיחות המצחיקות
שלך. אני: אני לא יכול עכשיו, אני עמוס
בעבודה. הבוס: חחח גדול... שלח עוד אחת...



3: יש אנשים שצריך ל*כשאתה על הגב
ומנסה לישון – שואלים אותך: אתה ישן? ...
לא! אני מנסה למות... *כשאתה יוצא
מהמקלחת רטוב – שואלים: התקלחת? ... לא!
הרגע יצאתי מהים... *שאתה מחכה למעלית
בקומת קרקע – שואלים אותך: עולה? ... לא!
אני ממתין לדירה שתרד... *כשאתה בבית
ומתקשרים לבזק. שואלים: איפה אתה בבית?
לא! אני במטוס בדרך לאיביזה... *כשאתה
אחרי תאונת דרכים, והאוטו שלך מעוך –
שואלים: מה? תאונה? לא! סתם אני משנה
לאוטו תעיצוב... – תגידו שלא!



קדושת הצדיק

און בן פלתי

חולק על התפלין, אתה חולק על הכל!

מי שחולק על הצדיק פטור מכל המצוות, אדם שיש לו איזה הרהור על הצדיק. "כל המהרהר אחרי רבו מהרהר אחרי השכינה" (סנהדרין ק"י ע"א) אז ברגע שאדם חולק על הצדיק, הוא פטור מכל המצוות. היא הביאה לו יין טוקאי הונגערישע ויין, השן 24 שעות עד שפלים יבלעו באדמה. כל מי שחולק על הצדיק סופו להבלע באדמה! (סיון תשפ"ג)

עכשו אנחנו לומדים שקנו בקבוק יין, אשתו של און בן פלתי שהיה הכי צדיק בעולם, קנתה בקבוק יין טוקאי משבח הונגערישע ויין [- יין הונגרי]. קנתה לו הונגערישע ויין כל אשה צריכה לקנות לבעלה הונגערישע ויין, אם הבעל חולק על הצדיק, הוא פטור מכל המצוות. הוא אמר מה יהיה עם תפלין בבקר היא אמרה אתה פטור, אתה חולק על משה? אתה חולק אתה פטור מתפלין, אתה

הינך ילדים



| ללמד ילדים מגיל ארבע |

לחתך אותו מיד, כי אם לא אז הוא נהיה חלוני, הוא לא קולט, אז הוא יושב בישיבה [נ] לא קולט כלום, אז אם הוא הגיע לגיל גשואין - אז צריכים לחתך את הילדים, [נ] אז יהיה לו עשורה ילדים יהיה לו במה להתעסק, הוא לא ילך להיות חלוני, פתאום רואים ילד בגיל 15 וחצי מוריד את המגבעת, את הכל, הוא לא קלט [את הלמוד], הוא יושב בישיבה כמו גלם הוא לא קולט כלום, ולא יודעים איך לנשט אליו, במה להעסיק אותו, אז הוא יוצא לרחוב לפני שהוא הולך להתאבד, [ולכן צריך ללמד עם הילד עוד לפני גיל שבע אז הפוח פתוח לגמרי]. [שעור מתמוז תשפ"ב].

רבנו כבר בגיל 4 כבר גמר את כל הש"ס. כתוב בהיכל הברכה בגיל שבע לגמור את כל הש"ס, אז לקחת את הילד, הילד מגיל 4 עד גיל 7 הפוח פתוח לגמרי מגיל 4 עד שבע אז מה שאומרים לו הוא קולט, אחרי שבע אז כבר מתחיל השכל להתחלד, והוא מאבד כל יום מליארד חלקים, כל יום מליארד חלקים הוא מאבד! יש טריליונים חלקים בפוח, כל יום הוא מאבד מליארד! אז בגיל שבע כבר השכל כבר נחלט, בגיל 13 הוא עוד קולט משהו, בגיל 20 הוא כבר מפסיק לקלט, ואז צריכים



קדושת הבית

גורל הילד |

לא מספיק צנועה היא מסתכלת באינטרנט בכאלה שטויות אז הילד כבר יצא מטושטש לגמרי אז הוא כבר יהיה חלוני גמור אם היא מסתכלת באינטרנט 5 דקות הוא כבר יהיה חלוני גמור כל דבר שהאמא עושה טעות הכי קטנה אז הילד גדל פי מליון.

האמא צריכה לדעת שהיא הקובעת העקרית, גורל הילד שלה זה רק תלוי בה יותר מאשר באיש, האיש הוא בכלל לא בבית או שהוא משחק בהימורים או שהוא בקזינו או שהוא סתם מסתובב ברחובות, בקשי הוא מגיע לשייבה שעה אחת ביום, אם הוא מגיע שעה אחת ביום בשבוע אומרים זה בחור מצין זה בחור נדיר כי אף אחד לא מגיע חוץ משעה כל הבחורים בקשי מגיעים אז אומרים על שעה אחת כבר אומרים בחור נדיר אבל האמא היא קובעת הכל היא הקובעת את גורל הילד היא קובעת אם הילד יוכל ללמד אם הוא יוכל להתרכז אם הוא יבין את הגמרא זה הכל האמא קובעת. (איך תשפ"ב)

שאלו אומר ליונתן בן נעות המרדות הוא אומר לו בן נעות המרדות הוא אומר אתה בוחר "לבן ישי לבשתך ולבשת ערות אפר" (שמואל א' כ, ל) כי באמת הכל זה בא מהאמא האמא היא הקובעת 90 אחוז מהילד זה האמא, האמא היא הקובעת היא מעצבת את הבן היא מגדלת אותו, שנתים הוא רק יונק את החלב שלה ותשע חדשים הוא יונק את כל המציאות שלו זה בתוך הבטן של האמא וכל מה שיש לילד זה רק מהאמא.

לכן האמא צריכה להיות יותר קדושה מהאיש האמא צריכה לעבוד על קדושה ועל צניעות הרבה יותר חמור מהאיש כי האמא היא קובעת 90 אחוז בגדול הילד כל הפח זה בא מהחלב אם כל הפח של הילד אם הילד ילמד אם הילד יוכל להתרכז בלמודים לא יהיה היפראקטיבי אם ידברו אליו הוא ישמע הכל תלוי באמא אם האמא חס ושלום היא

תדושת התורה

| להיות ברסלב - לדעת ש"ס |

כדי להיות יהודי צריכים לדעת את כל הש"ס וכן זוכים להיות יהודי, כל הלכות תפלין ה' רבנו שואל כל רגע איך זוכים להיות יהודי, איך? צריכים לדעת את כל הש"ס, להיות יהודי פשוט צריכים לדעת את כל הש"ס כך אמר רבי שמואל סלנטר וכל הענין שלו היה רק למוד שלחן ערוך אז הוא זכה להפטר בפרשת משפטים והוא אמר יהודי פשוט צריך לדעת את כל הש"ס.

אדם צריך לדעת שהיסוד של ברסלב זה לדעת את כל הש"ס כמו שכתוב: על ידי התורה נתקבלים כל התפלות והבקשות 'מסיר אָנוּ משמוע תורה גם תפלתו תועבה, אתה נהיית ברסלב נפלת בפח כי לפני זה היית פטור מללמד ופטור מלהתפלל ופטור מלהניח תפלין רק לרקד כל היום על הגנות ועל הטגודים, אבל זה לא ככה, אדם בא לברסלב אז הוא צריך ללמד פי שתים עכשו, איך שרבי נתן נהיה ברסלב אז השוער ר' דוד צבי שהיה ראש הליטאים נגד חסידות שאל את אשתו מה הוא נהיה חסיד? הוא לומד לכל הפחות? הוא פותח גמרא לפעמים? [ענתה לו:] מה זה, הוא לומד פי שתים אין לו זמן בכלל לדבר אתי ולהסתכל עלי, אה אם כך אז תעמדי בשוק עם שק מלח ותמכרי בשוק

מדברים על זה שאדם בא לעולם רק בשביל דבר אחד - שיזע שאם הוא נהיה ברסלב הוא

נפל בפח מאד גדול, אני מציע לכלכם לעזוב את ברסלב אבל אם אתם רוצים להשאר בברסלב אז צריכים לדעת את כל הש"ס אין ברירה, צריכים לדעת את כל הש"ס ואת כל הגמרא, וכל קצות החשן נתיבות המשפט ותקפו כהן, תקפו כהן - הרי"ף בכלל לא מביא את זה, הנימוקי יוסף מביא את זה וזה נהיה הסוגיא הכי קשה בכל הש"ס, בסך הכל הכהן חטף איזה טלה או גדי או איזה עגל אז הוא צריך להיוולד בחצר שלו כי אם לא אז שיקר לישדאל חוץ מאם הוא חוטף והוא שכן של ישדאל אז חוטף את הטלה ואת הגדי ואם הוא חוטף את הגדי זה יהיה בעיה, יש ספק אנחנו לא יודעים מה היה כי היא הפילה חללה, הפבשה או העז הפילה חללה, חללה זה חתיכת דם או חתיכת נוצה ולא יודעים אם זה וולד, עכשו לא יודעים אז השני הוא ספק ואם הכהן תופס את השני אז זה ספק בכור אז תקפו כהן והרמב"ם פוסק אין מוציאין מידו ופה כלם הולכים נגד הרמב"ם והרמב"ם נשאר דעת יחיד, הרשב"א אומר צריכים להציל את הרמב"ם, הרשב"א חלק א' שי"ד ממש הוא אומר אני חייב להציל את הרמב"ם כלם נגד הרמב"ם הזה, אם אדם חטף את הגדי... כלם מקשים על הרמב"ם והשולחן ערוך פוסק כמו הרמב"ם והרמ"ה לא, מה קורה כאן? תקפו כהן תפס הכהן, חטפו את הגדי חטפו את הטלה יש חד גדיא כל החד גדיא מרמוז על תקפו כהן שהוא חטף את הגדי חטף את הטלה. (שעור מסיון תשפ"ב).

קדושת המידות

מעלת צדקה

עם ה', ה' ישלח לי ארטיק ור' ח'אי אומר תביא לו ר' יוסי אומר לו סבלנות תן לו לסמך על ה', בקצור הוא התעלף, קבל מכת שמש זה במדבר 50 מעלות חם.

והנה מגיע נחש 12 מטר כלו אש, לשון אדומה, לשון משלשת עוד דקה הוא נושך אותו נשיכה אחת וגמרנו, כלו מתמלא בארס וכלו עולה לשמים ישר לגן עדן אמר לו ר' ח'אי לר' יוסי תשאיר אותו בעולם, אמר לו ר' יוסי לר' ח'אי אל תדאג הכל יהיה בסדר, והנה הנחש מתקרב, מטר חצי מטר 10 סנטימטר, סנטימטר, ר' ח'אי אומר גמרנו, אמר לו ר' יוסי מה אתה דואג, אתה יודע כמה זה סנטימטר, זה 10 מילימטר, זה לוקח עשר שנים, מה אתה מתאש, פתאום רואים נחש יורד מהעץ יותר גדול בא לנחש נותן לו מכה בראש, שני הנחשים נעלמים, הנחש בורח, ואז אומר ר' יוסי לר' ח'אי זהו עכשו אפשר להעיר אותו והיה להם 3 גמלים עם תכשיטים ויהלומים כל ה-12 אודם פטדה ברקת... (איר תשפ"ב)

הזהר מספר לנו על חמשה צדיקים שהם הלכו במדבר ר' ח'אי ור' יוסי, ור' ח'אי היה לו ארץ קשיות, הוא שאל למה לא מביאים לו אוכל (לזה שנתן את כל מה שיש לו לשני ונפל והתעלף כל זה ר' ח'אי ור' יוסי ראו מרחוק) מסכן, תביא לו אוכל, ר' יוסי אומר לו חכה רגע, חכה, שניה, הוא יקבל הכל, היה לו ארטיקים קרטיבים הכל היה לו (לר' ח'אי) והוא (האיש שהתעלף) לא היה לו כלום מסכן, לא קרטיב ולא ארטיק, איך הוא יעשה מלכה, ר' ח'אי אמר בא נתן לו ארטיק, ר' יוסי אמר לר' ח'אי סבלנות, חכה, פאוואלע, פאוואלע, נראה מה יהיה אתו.

כי מה זה שמייטה שנותנים הכל לשני לא משאירים לעצמי כלום, כמו האיש הזה שלא השאיר לעצמו כלום והחבר אמר לו אין לך עולם הבא, יהיה לך גיהנום ישר לגיהנום פושע, מה אתה נותן את כל האוכל שלך, תשאיר לך משהו, אני לא משאיר לעצמי כלום אני הולך